

בחינות עולם

• שחבר החכם השלם •

המליץ הגדול • המחקר האמיתי •

הרב המאן הגדול מ"ה

ידעי הפניני הברדשי •

מתושבי בארסעלאנע במדינת שפאניע :

• ובתוכו עץ הדעת •

• כולל דברי חכמה ומוסר •

• אמרי דעת • אמרי בינה •

• ובמליצתו שלש עשרה עקרים •

• כאשר עיניכם תחזינה משרים :

ניעתק ללשון ענגליש

ע"י התורני הר"ר טובי שמואל

• בן הגאון הגדול מ"ה ישראל זצ"ל •

מקאללין במדינת פיהם :

כי יי יתן חכמה • מפיו דעת ותבונה :

בשנת תקס"ו לפ"ק

בחינות עולם

OR

AN INVESTIGATION

OF CAUSES ARISING FROM THE

Organization of the World,

IN WHICH

MAN IS PARTICULARLY INTERESTED:

WRITTEN BY

RABBI JADAI A,

Of Barcelona, Spain.

CONTAINING

**THEOLOGICAL and METAPHYSICAL
SENTENCES.**

TRANSLATED INTO ENGLISH

BY RABBI TOBIAS GOODMAN.

For the Lord giveth wisdom; out of his mouth cometh knowledge and understanding. Prov. ii. 6.

דע כי תורתנו הקדושה עם החכמה העליונה נקשרת •
וכל החכמות • כולן בה נכללן • ואין לך כל מצה •
שלא יהא נכלל בה • מין אחד ממיני החכמה • וזה כונת
המשורר • באמרו תורת יי תמימה :

ולזה דמו התורה למים • כי אשר ידעו לשהות • יוציא
פנינים ומרגליות מקרקע הים • כן תוכות דברי תורה
הם המרגליות • ומי שיכול לירד לעמקה של תורה • יוציאם •
וכה מאד מתקו דברי הרמב"ם ז"ל • בבואו על הפסק
תפוחי זהב במשכיות כסף • דבר דבור על אופניו • ואמר •
שהדבר שהוא בעל שני פנים • ר"ל שיש לו נגלה ונסתר •
צריך שיהא נגללו טוב ככסף • וצריך שיהא תוכי טוב
מנגללו • עד שיהא תוכי • בעד אל גילוי • כיעד הזהב אל
הכסף • וכשיראה מרחוק • או מבלי התבינת • יאבד לו הזהב
לעיניו • וכשיסתכל איש חד הראות • השתכלות טובה •
יתבאר לו מה שבתוכו • וידע שהוא זהב • ועתה • כל זמן
שתתעסק בחכמות הלמדיות • שהם נקראו הצעות לחכמת
אלהיות • אתה סמת המתהלכים סביב בית המלך • לבקש
השער • וכשתבין חכמת הטבעיות • שהיא מצרנית לחכמת
אלהית • כבר נכנסת בפרדודי הבית • וכשתשלים הטבעיות •
ותבין האלהיות • כבר נכנסת אל המלך • אל החצר הפנימית •
ובתורה תשיג כל החכמות • ותגיע לשלמות האחרון :

זה משפט ההעתקה ותמלולתו • להראות כח הלשון הקודש
בספר הזה • קטן החכמות • ורב האיות • למען דעת
כל עמי הארץ • כי אין ערוך אליה בזה מליה ונעים
משליה • מה כתקו משלו • ומה נעמו מהלליו • צל ערן
צלליו • ושל אורות טלליו • כי בלשון הקודש • דבר האל
עם נביאיו • וקדוש קראיו :

גם למען רבות דעת בקרב הארץ • אמרתי הפץ יי בדי
יצלח • ויעשה פרי • ובאתי במשעול ההעתקה הצר
הלזה • אשר נדר מזה ונדר מזה • לזכות את האנשים ההם •

הקדמת המעתיק

בנפשי עברה רוח קנאות • על הלשון העברית הזרדת
פלאות • כי ברבות הזמן והתלאות • ילדה הנר
ילדים חמודים • ותדי שרה עקרה • השפחה תירש גברתה
היא נושאת כתר מלוכה • והגבירת לכל רגל דרכה • מדגדג רצון
יפיקו • ובילדי נכרים ישפיקו • והגבירת בכל יום כראש המזות
תקרא ואומרת • מה עול מצאתם במפעלי • כי רחקתם מעלי •
הלא ביום דבר יי עם אבותיכם • אנוכי עמדתי בין יי ובניכם •
ולזהות הברית ברח פי נכתבו • וטעור לשוני נחצבו •

אף על זאת פקחתי את עיני • אשר היוונים מרחיבים פה •
מאריכם לשון • לאמר החכמות ממנו יצאו • ועמנו
נולדו • קולם ברמה נשמעים • ועל ספרי הפילוסופים • שמות
הכמו דעבריים נעלמים • ושנם נזכרים ונרשמים • מהם
הדימו קרנם • לירות בחץ הילעג • להוציא עתק מפדם •
שהתורה והחכמה זה לזה כתנגדים • והחסרון כיצדם • שלא
רבינו אכרותי • לא ירדו לעמקותי • כי מן שלא ידע סודה •
לא ראה הדדה :

DEDICATION.

TO THE MOST

Rev. Solomon Hirschell,

PRESIDING RABBI OF THE GERMAN JEWS IN LONDON

UNDER a firm persuasion of your attachment to useful literature, and convinced of the sincerity of your wishes for the extension of useful knowledge, I cannot, for a moment, doubt with what satisfaction you will receive the work which now solicits your patronage and support. When I reflect that the original work is the production of a character eminently distinguished for the superiority of his wisdom, I should consider that I deviated from that duty and respect which I owe to you, did I seek to usher it into the world under any other sanction than yours.

The author of the following work represents an accomplished man as supported by two pillars of inestimable value—the knowledge and the practice of virtue. To you, most Reverend Sir, as firmly established on so high a basis, I am constrained to address myself. You are not only intitled, but qualified, to be the patron of the present undertaking. Highly distinguished for the extent of your erudition, the sublimity of your sentiments, and equally signalized by a life of strict integrity, the world cannot censure, nor will you, I trust, feel reluctance to afford that protection which is now solicited. That the work should

(8)

אשר מקצד המשיג • ועומק המושג • מימיהם לא דלו ושתו
מימיו • מי עדן :

ולהראות לעיני העמים והשרים • את יופי מעלת הספר
הזה • אשר לו דוכיה תהלה • הלא כתוב על
ספר דברי הישר • כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים •
ובפרט לפני העם • אשר אנתנו חוסים בצלם • בחכמות
ובניסוח מוכתרים ומפורסמים • מפיהם אנו חיים • ומברכותם
אנו מברכים • יי יודה בעזרם וישלם נטלם :

מי יפאר גודל פאר הספר הזה הנחמד • כיושך דעת האדם •
הלב חומד • ישתעשעו בו נסיכי אדם • אף ימצאו
מרגוע לנפשם • היא הורה לנו את הדרך אשר נעלה • במעלות
הסולם מוצב ארצה • וראשו מגיע השמימה • בו יכירו חסרון
העולם הזה • הבלה והכלה • ומעלות העולם העליון הנצחי
המעולה • שם עונג הצפון לצדיקים • בכל תוענת נשמי לא
יסולה :

ואם יקדו אונכם שכן מגדו • בו תחבולת תקנו • כי ממחצב
החכמה העליונה נחצב • ומימיו מן הקדש הם יוצאים •
וספר הזה כולל תורה וזרות • אשר ילקט וחיבר מספרי
הזוהרות • הספר הזה נפלא בערכו • והדעתקה ימצא מתוק
על הדב • לכן עורר ישיני לב הקצו ישיני דעה • המוכרים חי
עולם בחיי שעה • לסה השנו • תראו פני האל • ונכתב
תתנו • אמרו להכמה אחותי היא • והיא גם היא תאמר אחי
הוא • החכמה תעז לחכם • באורח חיים תנחהו מעמלו
תניחהו • בה יצל מדרת שאולה • ויעלה אל המעלה הגדולה
חאת תורת העלה :

P R E F A C E.

IN an age like the present, when literature is, perhaps, more universally cultivated, than at any former period, it is difficult to determine the cause why the treasures, the peculiar advantages, and captivating sublimity of the Hebrew language, are not more eagerly sought after, more highly valued, and more extensively admired. Was this language (which bears evident testimony, and affords the most decisive evidence of being the original tongue, and consequently forming the base on which every other language is founded) more generally known, and more extensively understood, it would afford the highest satisfaction to the scholar, and exhibit, to the moralist, the richest fund of instruction. Of the justice and propriety of these remarks, the biblical student is firmly persuaded; and so must every rational being, when he reflects that the sacred code, the volume of divine inspiration, containing the will of the Most High, was conveyed to man through the medium of the Hebrew language; and that its characters were formed by Deity himself, on the tablets of stone delivered on *Mount Sinai*.

Every man of sound penetration is firmly convinced of the necessity, and fully aware of the peculiar advantages, resulting from the study of the sacred language. To the honor of the British nation, it may be recorded, that much attention is paid to it. At the same time it may be said, that the superior pathos, and noble sublimity, so intimately connected with it, will, on all occasions, amply repay the most rigid attention, and more than compensate for the most minute investigation. The imagery, boldness, and preponderating power of the Hebrew language, rises superior to every other language. It challenges, it defies competition. Imitation of it may be studiously cultivated and regarded, but such attempts (though originating from a good and laudable motive, and highly commendable) serve but to place its superiority in a more conspicuous point of view, and confirm its evident superiority. Saith the great and profound **ANDERSON** (when writing on the dignity of the inspired language), "there is a peculiar coldness and indifference in

fail, when supported by a luminary so eminently characterized by men of learning in general, and especially those of our community, as you are, is next to impossibility.

The general tendency of the work, the motive on which it is founded, and the ultimate object it embraces, are particulars so intimately connected with that high and important situation you hold, and which your abilities adorn, that the mere mention of your patronage is adequate to give it weight, and establish for it a reputation which art or malice cannot destroy. I am therefore solicitous to possess a defence so powerful, and a bulwark so impregnable, as your abilities will afford, and your unblemished integrity form. To say more would be superfluous—to have said less would have been criminal.

May the Almighty long preserve you in health and prosperity—enlarge the extent of your wisdom—and bestow every qualification which your exalted station requires you should possess; while, in the language of divine truth, I fervently supplicate that the Holy One of Israel would "cause Solomon to fill the chair of his father for ever."

I am,

With the profoundest respect,

Your obliged and obedient servant,

TOBIAS GOODMAN.

duties of life, it affords powerful admonition. In what concerns man most to know, it is highly beneficial, as it leads to a full, a clear, and comprehensive account of life, death, and resurrection.

Fully to appreciate its merits, and possess a just conception of its real value, requires a familiar and classical acquaintance with the Hebrew. By every character, thus qualified, to examine its high pretensions, it is admired. To hebraists, it stands in need of no recommendation—it is not the power of language that will enhance its value, or add to its intrinsic excellence. The noble simplicity with which it abounds, has stamped, with accumulated weight, the important truths it conveys, and given, to the author, immortal celebrity. Of its merit and its worth, evidence may be adduced, from the testimony afforded by the most illustrious writers, whose veracity has never been doubted, whose ability to determine has been always admitted. Like the Talmud, each sentence conveys ideas, sufficient to occupy the pens of the learned, and engage the powers of the greatest. To adduce a high testimony of its value, hear that luminary Buxtorf—he thus speaks of it in his *Bibliothèque des Rabbins*. “The examination of the world is an excellent production, equally valuable for the style, as important for the dignity of the subject. It treats of the vanities of the world; and discovers those means, by which man may attain the summit of all felicity, the enjoyment of heaven; and this, with so much perspicuity, dignified with so much eloquence of persuasion, and energy of argument, that even to imitate his style constitutes an enviable eloquence.” Like the fruit of the garden of Eden, so is the intellectual food our author gives. It instructs—it qualifies—it enables man, not only in imagination, but by rendering clear the unerring road, how to elevate his soul, and raise, by just degrees, to the summit of that celestial ladder which reaches from earth to heaven.

For the reasons before given, it is here necessary to remark, that neither the English or any other language, can pay due honor to the original. The sublimity and grandeur, abovementioned, cannot be equalled. When translated in the most correct and elegant manner, it will necessarily follow, that much of its native grace and exclusive advantages are lost. It resembles a monarch divested of his splendor, and stripped of every appendage of royalty. While the English tongue is languid, diffuse, and sometimes

the *European* languages, when compared with holy writ.”—In the Hebrew language, there appears no poverty of stile—no frivolity of intention—no deficiency of energy: all is grand, majestic, and expressive; worthy of the Author from whom it had its origin.

Let not then the works of science, and the productions of indefatigable labor, penned for the general welfare of man, abound with numerous quotations from Greek and Roman authors, to the neglect of the inspired stile—let what is eminent, receive its due regard; and the glory of that language, in which the sentiments of man, and, above all, the will of God, were first conveyed, will shine transcendent; and claim, what it justly merits, veneration and respect. To prove the justice of these remarks, we need only refer to the commentaries and laborious glossaries of the word of God with which the public are favored, from the pens of those great luminaries. Those distinguished men of erudition,—the Rabbins *Moses Maimonides, Abarbanel, Moses Alhuch, Isaac Balaquada, Eben Ezra, &c. &c.*

The author of the following work, a translation of which, from the original, is now, for the first time, attempted in English, to gratify the admirers of the beautiful and sublime, and benefit the learned reader, was held in high esteem and distinguished repute by those of his own nation. What Homer obtained at Athens, and Virgil in the capital of Italy, our author enjoyed. The Rabbi Jadaia lived in the thirteenth century; he was, by birth, a Spaniard, and resided at Barcelona. His stile is bold, animated, and fervid—his instruction superlatively good—his object dignified with universal approbation. This work is called, in the original, “*Bechenas Olam*,” which may be justly rendered, *Examination of the World*. It contains philosophical, theological, and metaphysical sentences. Buxtorf (a name which needs only to be mentioned to command confidence and respect) calls it the light of the century in which the author lived. So high an encomium from so learned a man, could not surely have been bestowed on an insignificant production. An attention to the precepts and injunctions it contains, will, on the one hand, be productive of peculiar happiness; and, on the other, form the mind to a true sense of virtue, and impress the claims of justice, and the demands of reason. For the hour of solitude and retirement, it affords profitable instruction—and to qualify the mind for the discharge of the

axiom, with all true Israelites, drawn from the word of divine truth, that every virtuous man, who studiously adheres to the principles of rectitude and integrity, will be happy in the world to come.

Upon the whole, it is only observed, that this attempt to translate an ancient Hebrew poet, whose writings embrace the noble object of a laudable motive, to make men wiser and better, and thus promote the best interests of society, is, with all due respect and deference, submitted to the English nation—the inhabitants of which, have ever been distinguished patrons of the arts and sciences, and steady supporters of useful literature. The translator, to such as expect a production, free from every defect, would say—

“Whoever thinks a faultless piece to see,

“Thinks what ne’er was, nor is, nor e’er shall be.”

He trusts, however, that the scholar will not be disappointed, but amply satisfied and amused—the critic divested of censure—the intelligent reader pleased—the more ordinary capacity instructed, and the whole class of readers compensated for their labour, and satisfied with their investigation and researches; and that the production will be found equally deserving the protection of a generous nation, as the most admired production of classical labor. Fully conscious of having sedulously endeavoured to promote the best interests of society, he submits his arduous attempt (labouring under the disadvantages before mentioned) to his fellow-creatures, firmly persuaded that the indulgent reader will excuse his unknown defects, and the discerning critic ameliorate the asperity of that reproof, which intentional, but not unconscious errors and imperfections merit.

fails adequately to express the boldness of a lively imagination,—the Hebrew is clear and nervous, succinct and solid. An idea, which, in the Hebrew, is expressed in two or three words, requires many in the English; as several pieces of copper are required to equal the worth of the same weight of silver or gold. The learned, ingenious, and eminently distinguished divine, Rabbi Moses Maimonides, in his celebrated work, intitled “Mory Nebouchim,” adduces this reason, why the law is, in a figurative sense, compared to water; because, if you descend into the depth of the sea, your research will be rewarded by the discovery of pearls, and the acquisition of precious stones: in like manner, by penetrating into the depth of the law, you discover wisdom, and acquire knowledge and substantial instruction. As (saith the wise king Solomon) a word fitly spoken is like apples of gold in pictures of silver, so are the beauties and peculiar graces of the work which now solicits the patronage of the public. As in the former instance it requires, not only a sufficient nearness of approach, but an adequate strength of sight, to discern the embossed figure, and view, with advantage, the golden design on the silvery surface; so will it require the calm, dispassionate investigation, and the diligent attention of the scholar, to discover the peculiar advantages and high qualifications with which the work abounds. At the same time, the beauties it possesses are so obviously manifest, that the man who is determined not to allow merit its due reward, is the only character who may be pronounced ignorant of its worth.

The work abounds with words, phrases, and divine sentences, drawn from the oracles of God; and thus forms an auxiliary to that sacred volume. Like every other labor and work of man, it has not perfection attached to it. But the language of the poet will palliate the asperity of ill-nature.

“Errors, like straws, upon the surface flow;

“He who would search for pearls must dive below.”

In the law, which had its origin from God, it is written—lay your wisdom and your understanding in the sight of the nations which shall hear the statutes thereof. This precept was dictated by an expanded benevolence; and far from the intention of making converts: for, in the days of David and Solomon (vide Talmud), when interest might have made, grandeur captivated, and power commanded Proselytes, none were received into the community of Israel: and it is an

THE heavens are limited in height, the earth in depth. The extent of the heart of an intelligent man is without bounds : it penetrates ethereal space, and aspires to learn the primitive cause, from whence it had its origin.

To the inquiries of man there is no bounds. The causes by which he is actuated he attempts to explore.

The heart produces diversity of thought ; that of the just man tends to truth alone : his inward parts sanctify the Holy One of Israel, and, with his lips, he honors the God of glory.

There is neither wisdom, nor counsel, nor science that claims not man for its patron.

None of the inferior created animals are placed beyond the control of this wise and accomplished being. From his knowledge their nature is not concealed.

The heavens cannot comprehend, neither can the sea contain so much as the boundless faculty of the heart of man. Can the wings of the wind rise equal to the spirit of wisdom, when moving upon § waters of repose and torrents of pleasure ? Can the extent of the earth encompass his thought, which holds its seat in a small inclosure not exceeding the palm of a hand.

§ *Waters of repose and torrents of pleasure.* This expression supposes man to be in the full enjoyment of every intellectual faculty, undisturbed by all surrounding objects, and possessing an unruffled serenity.

א

שמים לרום • וארץ לעומק • ורוחב לב נבון
אין חקר : אוהב התחקות על שרשי
מחצב אנושותו : אין חקר לתבונתו • רבים
חקרי לב אשר אתו : רבות מחשבות בלב
צדיק • צדקות אהב : בקרביו יקדש קדוש
ישראל • ובשפתיו יכבד אלהי הכבוד : אין
חכמה • ואין עצה • ואין תבונה • אשר אין
להם רועה : מי משפלים מבלעדי השלם •
יתכחשו לו : היכלכל לב שמים • היכל
לב ימים • מחקר כללוהו קירות לב :
היסוככו כנפי רוח על רוח חכמה • מרחפת
על מי מנוחות ונחלי עדן : חיקפו רחבי ארץ
מחשבה מושבה עלית קיר קטנה ככף איש :

Consider ; this is the portion which man has from God ; and the same which God has of the universe.

God has not his resemblance in heaven, nor man his equal upon earth, while advancing towards Deity. He examines, and thus discovers the mysteries, recorded in the scripture of truth. In law and justice how great are his actions !

If not for the vicissitudes of life, and the mutability of seasons, nothing would divert him from elevating himself to heaven, from embracing all parts of the world, from resembling an angel, having the || true knowledge of good.

CHAP. II.

WHEN the virtuous man reflects he trembles ; when he meditates he is confused ; because the excellency of his nature is lost, and his glory departed.

When * he beholds the disasters of a town, he questions the purity of his image ; when he contemplates the vicissitudes of a state, life becomes burdensome.

He concludes that man came into this world to assimilate himself to the heavenly host : The extent of his heart surpasseth the boundless sea.

|| *True knowledge of good.* A judicious commentator observes, on this expression, that under this sentence is implied a knowledge of spiritual good, wholly divested of evil.

* Here the translator thinks necessary to observe to the learned reader, that the hebrew runs thus : **כי אראה מ"כ** but the liberty which he has taken, being sanctioned by universal suffrage, he thinks it unnecessary to add any thing more.

בחינוח עולם

ראה זה חלק אדם מאל • וחלק אלוה
מעולמו : האלהים בשמים • וזה לברו על
הארץ • חולך נכוהו : דורש רשומות בכתב
אמת : גדולים מעשיו בדת ודין • לולא
בעתות זמנו יבהלוהו • ורוח עתו מבעתו •
אל יעצור לו לרכוב שמים • לחבק ורועות
עולם • עד היותו כאלהים לדעת טוב :

ב

על זאת ישתומם • כל חסיד יבהל • כי
אולת יד : כי אראה חמס וריב בעיר
צלמי אבוה • כי אתבונן לתמודות במדינות •
שנאתי נפשי : אמרתי הן האדם הלז בתבל •
היה באחד מצבא מרום במרום • לבבו מני

When he spreads his wings to the north, there in the most secret places he discovers a variety of unknown causes.

When he soars to the east, he is taught to apprehend sublime mysteries; When to the heaven he wings his flight, he discovers the mystical chariot of all sciences. In the profound abyss, he forms an invaluable cabinet of wisdom.

He mounts from the most low habitation, into the highest heavens. From the most high seat of the celestial arcana, he descends to the most hidden recess. Thus is the crooked path made strait, and the intersected road adjusted.

By the avidity of his power, and the exercise of his intelligence, he calls the most remote things to his familiar acquaintance, and the extremity of nature he beholds.

By the gradual improvement of each faculty his wisdom is enlarged, till he is enabled to grasp within his fist, the confines of the earth, and penetrate the celestial mansions.

The sublimity of his knowledge also enables him to include within his science the nature of all created beings, teaches him how in each gradation to distinguish the species. Thus by meditating on the marvels of God, he is led to discourse of him who is the great First Cause of all.

CHAP. III.

WHEN he contemplates man thus nobly formed, and distinguished by so many eminent perfections, his anger raises, and his indignation is kindled, that he should be subject to so many infirmities.

יום רחבו גדותיו • יפרוש כנפיו לתימן •
 בחדריו שתוס יגלה: הן קדם יהלוק • ויבין
 תעלומות חכמה: יסיק שמים • שמה מרכבות
 התחכמותו • יציע שאול • הנדה עליות
 בתהומות יקרה: יעלה משפל מצבו לרום
 שמי • ירד מגבהי שמי על ארצו • עד
 יסקלו לפניו נתיבות עולמו: רצוא ושוב •
 עד בקלות הרגל שכלו • ורוח בינתו בקצוי
 הבריאה: מוליך ומביא • מעלה ומוריד •
 עד יאסוף בחפניו • גלילי ארץ בתעצומו
 ורומו • ובנאותו שחקים: עד יכלול מדרעו •
 טבעי היצורים ותכונתם • תקבץ בחינתו •
 אמיתת הנבראים למיניהם: ועל אל אלים
 ידבר נפלאות • ומילין לצד עילאה ימלל:

ג

לאיש אשר אלה לו • אנכי הריתי עמל
 וכעס: הטוב היות גורת ספיר אשר

How is it that this stone of so inestimable value, excelling far the highly beautified sapphire, should be exposed to so many evils, and, apparently, elevated as a mark to receive the arrow of destruction?

How is it that he appears destined to exist as an object of misery, and as a being so insignificant?

Why does he, so well qualified in youth to sustain the infirmities to which he is exposed, receive no additional supply, to support the evils attendant on old age?

The man that sat in the chair of learning, who sustained his seat in the circle of doctors, held converse with the sages of wisdom, and resembled an angel, shall he for ever remain silent, and continue eternally in forgetfulness?

The pastor of * heavenly light shall he finally cease, and his teaching feed only the wind? He that laid down lessons of wisdom, that taught the foundation, and raised the fabric of truth, shall he sink under his infirmities?

He that relied upon his prudence, and depended on his wisdom, shall it fail to support him? He that was upholden by his integrity shall his hands wax feeble?

If by external causes he is elevated and depressed, shall he expire, and like the animals of the field and the beasts of the forest be no more? Shall this stone of the sanctuary cleave to the clods of the valley, and fall into obscurity and oblivion?

* *Heavenly light.* The translator thought it most eligible, with a view to render the expression clearly intelligible, to every capacity, to render it thus: — The original it will be seen is **אֱמוּנָה**

בחינות עולם

כוח למקרה • ופגע כמטרה לחץ : חזקון

התעתדו לבו ולקלון • כאחד הריקים ;

היאות שאתו על וחרפה • בנעריו ובזקניו :

איך יושב בשבת תחכמוני יושב בדר • וידום

דמי לבר אלהין : רועה אמונה • איכה

ירעה רוח • מרביץ חכמה ומוסר • איכה

ירבץ תחת משאו : נשען על בינתו להמלט •

איך חכמתו לא עמדה לו : מחזיק בתומתו •

איך תרפנה ידיו : או אם תחת מסכורת

יתחפך • למה זה יגוע אדם ואיו • כבהמות

שרה וחיתו יער : למה אבני קדרש בין רגבים

Will God permit the frame, which he has himself so beautifully adorned, to inhabit endless darkness?

Surely when man but superficially reflects, it grieves him; when he meditates, the source of consolation seems lost. To behold thus mutable the works of God—the cedar which Deity has planted cut down by the hand of death, distracts his soul.

Thus does he consider the animal frame of man; examines his faculties, and discovers when wisely he contemplates, no real imperfection, but that his infirmity is death.

CHAP. IV.

BUT nature, wonderfully formed by the hand Supreme, points out to man, when quitting this life, a source of joy eternal; fills the soul with the prospect of immortality, and, to soften the calamity which arises from the terrors of death, points out, as a compensation, everlasting glory.

Having the prospect of eternal residence in the palace of the great King;—wherefore, O child of the earth, dost thou complain? Why mourn that thou must be laid in the habitation of repose, and intombed in the sepulchre of death?

Thou wast formed to anticipate an enjoyment with God, to hope for a perfect assurance of uninterrupted bliss;—Why then canst thou mourn that thy arms, necessitated to wage in battle, will be delivered from warfare.

D

ידבקו • תחת צאלים תשתפכנה : איך
לנויה במחונה אלהות מתוארת • יי אמר
לשכון בערפל : רע עלי המעשה ואין מנחם •
ממלאכת יי בשובח גמבוזה ונמס : מארזים
נטעו באצבע אלהים • כי יעלה הכורת
עליהם : אבינה באנוש • אבחינה יצירתו •
ולא מצאתי בה חסרון • רק את המות
הזה :

ד

מקור חיים הכין לנו הטבע בחכמת בוראו •
השאר לנו בהשאר נפשותינו
אהריו ברכה • בה נוכל התנחם ממעשה
ההבל מעצבון העררים : תשוועת עולמים
יש לנו בבית המלך • ומה תתאונן בן
אדמה • כי חצבת לך פה קבר : מושב
אלהים תקוה לשבת שוקט ובוטח • ומה

Thou boastedst thy origin from heaven;—why then dost thou demur to leave this low and miserable valley ?

The pleasures of life, and the delights of sense, are but as thorns, and unfriendly as the briar.

From the day that God saw fit to form the earth a receptacle for thy soul, it has exhibited a covert to secret thy greatest enemies—the causes of sorrow and woe.

Thy desires are the sources of evil ; thy boasted weapons a defenceless armour ; thy riches the inlets of grief ; fascinating allurements deceive ; pride is a blazing flame ; gold may wing its eager flight—and, every pleasure of man, prove but a demon of destruction—arm thy mind then against a vain attachment.

As thou wouldest avoid the contagion of a debauched companion, extracting the good and rejecting the evil, so through life, thou must act.

Be not dismayed because thou canst not obtain more : with what thou possessest be content. The hours of thy enjoyment are like the shadows

בחינוח עולם

תראג פה • להפקד כלי מלחמה : דמית
מבני עליה • ניה יחסרך • עיבת שפל
ומורד : אף כי מחמדי תבל אשר תבקש •
סלונים וסרבים הם אתנו : מיום אשר פקד
יי את האדמה • להסגיר בגושיה רוח חיים
הלזו ותהי לאדם • הן חמת ארבו לדמו •
והם היו בעוכריו : החשקים מהשכים •
וכלי הנשקים שקים • הפנינים צנינים •
והשושנים קמשונים • הרהבים להבים •
וההובים זבובים • ותעגנות בני אדם שרה
ושרתן • ואתה תבקש לך תארת גדולת
כאלה • אל תבקש : ומה לעשות • רק להנהיג
הזמן כהנהיגך הבר עקשופת לתול'תאהבהו
אבל על פי מדותיו • תיסרהו אבל כפי
תכונותיו : תשמח במעט המושג מתועלותיו
והשגתו • ועיני חבחינה תעצים מראות •
במה שיתרשל מהועיל או שיזיק : אפשר כי
חברת הזמן • מצללי ערב מחירת הנטיה •

of the evening sun: and as a child, vainly grasping within his hand the departing ray, opens it and is astonished to find nothing, so are those who depend on time.

CHAP. V.

WHEN a wise man directs his attention to frivolous objects it creates a malady of alarming magnitude.

When he projects a multiplicity of designs and forms plans for the increase of wealth and the extent of riches, which satisfy only his animal senses, there arises no real enjoyment but merely the display of a luxurious table and the ability to exhibit a sumptuous repast.

These treasures and reservoirs of boasted pleasures are but deadly drugs. For a moment only they please, though obtained at the expence of much pain. What advantage can he boast after they are gone? All that he enjoys is the mere recollection.

They serve but as snares to decoy him and work the destruction of those powers which he has enslaved to produce them.

כעלם יאסוף אל ידו • ניצוץ השמש מלא
קוצו • ובפתחו שומד מרעיד • כי איננו
רואה את כל מאומה בידו :

ה

ראה זה רעה חולה • לא זורה ולא חובשה •
בהתעצם תשוקת משכיל • לתכלית
בלא הועיל : בהגדילו מועצות נמרצות •
ועשתונות משתנות • להרבות מהרולה רחוב
מתן • נטושים עלי ארץ בחלפו • נעזבים
אחרי נפלו • כי מה חלקו בביתו • מכל עמל
שיעמול לגויתו ואדמותו • מלבד ארוחת
תמיד • ומעשה שולחנו : ושאר מכמניו •
ובתי נכאת וצרי • אשר הפיל לנפשו חבלים
בנעימות • מה כשרון לו מהם • כי אם ראות
עיניו : אף כי הם יהיה לו למוקש • ברוממו
חלקי נפשו חעברים • והעבירו החפשי מהם

Thus while his abject powers are gratified and his sensual appetites pleased, his wisdom lays dormant and the more noble faculty deserted and forgotten sits solitary and is treated with contempt.

If the dictates of reason admonish they are disregarded and every lesson of prudence despised.

As the flaxen thread instantly yields on the approach of the flame, so do the lessons of integrity lose their influence with the sensual.

Can such conduct merit the applause of the wise? Shall a plate of lentils be considered a sufficient equivalent for the more dignified endowments. Is it more rational to enjoy for a moment the transient pleasure which terminates in the greatest evil? Shall the sensual part rejoice while the soul is in mourning? Shall the animal frame desolate the spiritual faculties?

What advantage is it to enjoy the phantom of an airy imagination which only contains the appearance of pleasure? Woe to the man that thus causes his fall, and willingly destroys the power of his nerves. The result of his labour is vain, and the end of his exertions fail to produce solid happiness.

NOTE.— There are various peculiar expressions in the hebrew, which if strictly adhered to in the english translation, would not only appear unharmonious; but render the original work less splendid; the translator therefore thinks necessary to observe, that in this chapter, and several others, he has been necessitated, though unwillingly, to abridge the hebrew idioms.

בחינות שלם

חשוב: כל אשר תאמר הברת פחותי
 כחותיי ינתן לה. ובכל אשר יאוו. הם
 יקחו חלקם. וככל ביחידתו בירכתים תרדם
 יחידה היא. והיא מתנכרת. אם יבקשו
 תבונות מפיה תסכל. תאלם עצתה. נתקן
 מורשי. כהנתק פתיל הנעורת. בהריחו אש
 ביראה ורעד: הוה פועל חכם. הימתק
 נזיר עדשים. בו תמכר בכורה. או היטב
 מלא כף נחת חלש מושג. ממלא חפנים אלף
 עמל כבאוב. הטוב שישישו בני מועי.
 ונפשי תאבל: אדמתי עצם תאדם. ונשמת
 תשם: ומה יתרון מולך בחיון לילה.
 נבחוקתו וטבה לבו יעור. והנה חלון. או
 במראה יתודע יתהכם. אליו יאספו עדרי
 בעלי אסופות. והקיץ וריקה נפשו: או לו
 איש זרוע שיפול. חרוע תשבר. אי לא
 איש זרוע. ארץ תנחלהו. כי לא לו יהיה
 חרוע. אשר ירש הארץ:

CHAP. VI.

1

BUT there is a man on whose actions attend greater peril. The mean man, who urges the revolution of the days, that he may arrive to the summit of his wishes, and embrace the object of his designs ; while he does not consider that the accomplishment of the anticipated moment, may bring the period of his calamity, and be the season when his iniquities shall be revealed to the world.

Why shall he desire an acquaintance with the events of the night, or why shall he solicit the evening, when he may decay and be for ever gone ?

Why should he breathe after the shadow, when perhaps he may leave his inheritance for the enjoyment of the crafty ?

Shall he rely on the junction of his soul and body, when at sun-set the time of their dis-union may arrive ?

He hopes for the day when he may be consumed ; he wishes for the end of days when he may find himself seized with terror, and overtaken with shame ; for the change of seasons when his feet may slip.

He thirsts for the year of release—the time of the forsaking of lands ; when he knows not but that himself may be forsaken. He longs for a jubilee. when, perhaps, he may be the subject of mourning, when his soul may be overwhelmed in confusion and fear.

2

ורעה עור מזאת עצם תשוקות האיש
 ההמוני • שיגיע תקופת הימים •
 להגיע למבוקשיו • ואולי עם זה לראות
 ברעתו • כלתה נפשו שתכלה שנה •
 וקללותיה תגלינה : ואיכה ישמור מה
 מלילה • שבין לילה יאבד • או יאמר מי
 יתן ערב • בו ימולל ויבש : איך ישאף צל •
 אשר עם נס הצללים • ינוס ליחה • ושאף
 צמים חילו : או יבטח על חברת נשמתו וגו' •
 כבוא השמש מועד צאתה : יצפה ליום יספה •
 יחכה לקץ ימים • יקץ באימים • למועדים •
 ימעדו רגליו : לשנים ישתנו סדריו • לשמיטות
 ישמט • ליובלים יתאבל : נכספה נפשו •
 שיכספו פניה • תשבע בהרפה • חכתה
 שתוכה בלי המלה • העל זאת לא שמת רבך •

* When therefore you are inclined to anticipate the conclusion of a year, from the first day thereof, why will you not reflect, and attentively consider, what may come to pass.

But if you serve the earth with such an ardency of attachment, even on the motive, you should serve God; why do you wish for the cessation of time, which may probably bring the period of your departure. Surely it cannot but arise from the perverseness of your heart.

CHAP. VII.

THEN, O my soul, if thou embracest the least of these ways, while the days allotted to thee are too short to enable thee to arrive to the haven of thy wishes—the place so much longed for—what use is the passage on which such a portion of time is spent? Why my soul dost thou travel so slowly, and sit like the sluggard with folded hands.

What advantage is the hoary head, or what use the life protracted to many years?

When I reflect that I am sent here to do my work, why are my hands unbent, and my delight the pleasure of promenade?—What good

* For the reasons assigned at the end of the fifth chapter, the translator has omitted *purposely* לשנים לכספה וכו' the construction of which is peculiar to that language, but would appear if translated an unnecessary repetition.

בחיות עולם

ברצותך לרלג במהירות בהרף עין מראשית השנה • ועד אחרית השנה : ואם חשקת עבוד האדמה • כעבוד אלהים מאהבה • איך תאוו יום תשמטנה ונשטתה • אין זה כי אם רוע לב :

י

אם לוקחת נפשי שמץ מנתיבות כאלה • למה לי חיים • אם קצרו מסעי ומהלכי • אל מחוץ החפץ • מה יועילני במעברות • כי ארכו לי שם הימים • אם להשגת תכלית רהוקנבראתי • ואני אתנהלה לאטי • מתעצל טוכן יר • נלאה להשיב אל שולחי דבר : מה תמרצני שיבה טובה • ושנות חיים שיוסיפו לי • מה יוסף ומה יתן : אם לעשות מלאכתי שולחתי הנה • ואני רפה ידי • גנוע הטיול ונוכח הבטלה • מה ייטיב ומה

will result if I inhabit the house short or long.

When I behold the good and the bad, what advantage is it if I am not able to choose the one, and reject the other.

If I say that my ways are sweet to my palate, and my thoughts agreeable to my eyes, shall I be believed?—If my way seems pleasant, shall I, therefore, chuse it, without considering whether it is so in the eyes of God?—To walk with pride seems pleasant, but is it right? If I imagine myself equal with a monarch, will my imagination make me the more powerful? Shall I be recognized by the Eternal King, in the heavenly palace, as that being to which pride would elevate me? What strength will my imagination impart, if the counsel of Omnipotence destroys it? Though my words may, for a moment, be sweet, they may in the end be bitter.

CHAP. VIII.

THIS world is a tempestuous sea ; unfathomably profound ; and the boundaries are without comprehension.

Time forms the bridge over which man must

כחנות עולם

ירע • שבתִי הבית מעט או הרבה : ואם
רואה אני הרעות והטוב • ובחור בשוב כל
אדע • מה טוב כי אדע • וכי אבין : וכי
אומר • מה נתוק לחכי דרכי • מה טוב כל
בעיני לעיני • היתאמת בחירתי • היאמן
דברי • כי יטיב לנפשי אורח אבחרהו •
הייטב בעיניי : או התישר דרכי • לדרוך
במותי גאותי • כי היא ישרה בעיני :
האתעצם • כי נסכתי מלכי • ישפר עלי • אם
בחצר מלכי • שקר נסכי • או כי אעריך עצתי
הנבלה • אם נערץ בסוד קדושים • המוני
יערץ • או כי אאמיר אמרתי • אם מרה
תהיה באחרונה :

ח

העולם ים וזעף • רב מצולה • רחב ידיים •
והזמן גשר רעוע בנוי עליו : ראשו

pass. The extremities are suspended by * *attenuated cords*. While travelling its extent, the object should be to behold the beauties of God; and discover the splendor of the Eternal which shines conspicuous. The breadth of the bridge is the measure of a man, and the borders fail.

From the moment man exists, he begins his journey. The path is narrow, and the road direct. There exists no avenue to the right hand or the left.

In what, O man, wilt thou glory? In what wilt thou rejoice? The rampart on thy right hand is death! on thy left, destruction! Can then thy heart sustain its ordinary courage? or, thy hands remain firm?

Wilt thou exult in avarice, and the covetousness which creates riches? Or, rejoice in those things, which, with violence thou hast attained, and gathered with thy net of wickedness?

In the tempests of the great sea, what wilt thou do? When the foaming surge flows and arises, and thy lodging house is doomed to destruction, where wilt thou rest?

This sea thou hast to encounter! Why dost thou hope to come off conqueror? What will become of thee in the day, when the wine of arrogance stupefies thee; and, the juice of the

* The original words imply cords of nothing. The meaning of the author appears to be, that as the bridge is suspended from the moment of animation, the uncertainty nevertheless exists, as the *fœtus* may die before parturition.

אחוז בחבלי הערר • הקורס לריויתו •
ותכליתו לראות בנועם מתמיד לאור באור
פני המלך : רחב הגשר אמת איש • וגם
אפסו המסגרת : ואתה בן אדם • על כרחך
אתה הי • עובר עליו תמיד • מיום היותך
לאיש • בהביטך קוצר המסלול • ואין דרך
לנמות ימין ושמאל • חתתפאר ביד ושם •
בהציץ אבדון ומות לך חומה • מימינך
ומשמאלך • היעמוד לבבך • התחזקנה
ידיך : וכי תתהלל בהמדת קנין • ורב ענין
אשר אספתו • בורוע חשפתו • אשר בקשתו
בקשתיך • ותרר לרשתו ברשתך : מה
תעשה לעוף הים והכיניו כי יתגעש • ושטף
ועבר • ובית מלוך • אף הוא יחשב להשבר •
זה הים הגדול אשר אתה בקרבו • התפאר
עליו • גם השתרר על פרשיו ורכבו • צא נא
עתה והלחם בו : גם כי תהוג ותנוע • מיון
תנאות גאונך • אשר יונך • מעסיס רטובי

pomegranate fills thee with haughtiness? By an inclination to the right hand or the left thou mayest destroy thyself. In the mighty abysses thou wilt be lost. From one precipice to another thou wilt go; no one will retrieve thee! Floating in the floods of the deep, no one will exhort thee to return.

CHAP. IX.

SHALL a lie deceive me? Shall I recline on a broken reed? Or, deem a temporary residence secure as the lofty tower, or pleasing as the royal palace?

Shall I persuade myself that the most * contemptible things are worthy my highest regard?

If the days are pleasant, and the time passes sweetly away, every moment bringing rest, and every hour its delights, shall these things tempt me to forget the latter days? Shall the shadow of a gourd appear as eminent as the lofty mountain?

Shall I, for these things, cast my soul behind

* The original is כנף פרעש the wings of a flea;—
א יקורי עזביש the point of an iron pen;—
עובב ראמות וגביש sobbed precious stones and corals.

בחינת עולם

רוממותיך • שהמה רמוך • כמעט במעט
נמותך אנה ואנה • תאבד ברנע במצולות
כבהילות • ודמך מידם אין מבקש • תלך
מתהום אל תהום • נבוכ בנבכי ים • ואין
אומר השב :

ט

האבטח על שקר • האשען על משענת
קנה רצון • לחשוב מלון אורחים
אשר כוח • מבצר משגב ובית מקדש מלך •
כנף פרעש • צפורן שמיר • קורי עזביש •
ראמות וגביש : כי תראה הימים נעימים •
והזמן מפוז ומכרכר • והרגע הולך להרגיעך •
והשעה משתעשעת • משחקת לפניך בתבל
ותבו בלבבך לאחרית הימים • על שקר אתה
בוטח : צל הקיקיון אתה רואה • כהר
גבוה ותלול : העל אלה השלכת נשמה

me ? Or, for the miserable pleasures of the flesh shall I oppose, and irritate the soul, and, when she should appear in the temple of God, provoke her to anger ?

How ! for these vain and imaginary pleasures, shall I give up the prospect of eternity and everlasting joy ?

Behold ! it will come to pass, when the fever of youth is abated, and the flower thereof decayed, my end will be loaded with the product of these things. Then will my heart ask what brought them ; and, the answer will be haughtiness and bad advice !

Shall a servant destroy the work, which his master appoints him to perform, and receive no reproof ? Or, behave with disrespect and merit no chastisement ?

CHAP. X.

WILT thou then, O valiant man, glory in promenading over the grassy mead, and basking with inexperienced men in the sun-shine ? Or, delight to adorn thy rooms with carbuncles and precious stones, to increase the splendor of thy

אחרי גיו • הסיבות דרכיך • אל מול נגו
תענוגי בשר • וכל אשר תראנה אוהבת
אלהיה • כזוכרת אחריתה • כמצטיידת
לדרך בעמל ידיה • תרגונה • מידי עלותה
בבית יי כן תכעסינה : העל הבלי המורות
מדומות • תמוש יקרה נצח חמדת עולם :
וחיה כי ישאלך לבבך מחר • בקפרץ ילדי
היום • מי ילד לי את אלה • אף אתה אמור
לו • שרירות לבך ועצתך הרע : היקלקל
עבד מלאכת הקו • ורוח המושל לא תמאסנו •
היתהלך איש את אדוניו בבלי דעת • והוא
לא שונא לו :

יו"ד

ומה תתהלל הגבור • בדעות נאות דשא •
אחרי הבהורים לעיני השמש •
בחרבץ בפקד אבניך בצהרים • עם

festivities, with thy companions, who are such as say continually, let us eat and drink, and yet are strangers to prudence. They, consider only the body, and are like the barren * cloud which produces no rain.

Knowest thou not that all thy actions are registered? and that the eye of Omniscience sees, and the ear of the Almighty hears thee?

On what foundation wilt thou dare to make a breach in those ordinances, which the wisdom of the prudent have established?

Is it because thou dost not reflect, there is a God above thee, who is fully acquainted with all thy goings out and comings in? Dost thou not consider, that there are graves underneath thee, and the executioners of divine vengeance?

Why didst thou not represent these things to thyself? that this diversity of change might impress thy heart, and teach thee that the ambassadors of the Most High, retire not, till they have executed the vengeance, and inflicted the punishment due to man, for his crimes! equally to men in general as individuals in particular!

Consider, that this is the will of God, and the result of his wise decree, sometimes to debase the highest, and to elevate the most humble! When one falls and another rises, the decree comes from the Eternal. Why then openest thou not thine eyes to these things?

Vain imaginations, and feeble thoughts have overpowered thy reason, and destroyed thy

* The idea of the poet seems to be founded on that of Solomon, Prov. 26, 14, notwithstanding the former changes the construction of the phrase, by putting rain

ערי חבריך האומרים לנפשם אכול ושתה
ולבם בל עמם • אשר אין לפניהם • כי אם
גויתם וגובה ריגם המדומי • נשיאים וגשם
ורוח אין : הלא ידעת כי יש למעשיך זכרון •
וכי יש למעלה ממך • עין רואה • ואוזן שומעת •
את כל שאנך • ואת כל התרגוך : ועתה
על מי בטחת לפרץ נדרות • אשר יסדו אבירי
הרועים : המבלי אין אלהים עליך • לדעת
את מוצאך ואת מבואיך • המבלי אין קברים
תחתך • להנקם בתוכם מאויבי יי : ואיך
לא שמת על לב • כי התמורות המגיעות •
שלוחי ההשגחה לא יסבו בלכתך • לגמול
ולענוש פרטי האדם וכתותיו : וכי מפי עליון
תצא • השפלת הנדיב והרמת הנבל • יום
יעלה במעלות איש הבליעל • מ"י היתה
נסבה • ויום משמים ירד איש האלהים •
המלך דבר רדה : ואיך על אלה לא פקחת
עיניך • הסיתוך וגם יכלו לך • רעיונים ודונים

sensibility, so that thou canst not discern, neither dost thou understand !

In the day time, thy pleasures fascinate thee ; and, in the night season, thy conscience remonstrates with thee ! They have pointed out a pleasant path, the end whereof abounds with difficulties, and thorns. They have taught thee to embrace the envenomed serpent, whose sting is death. They have defamed thy reputation; destroyed the glory of thy nature, and rendered thy heart impure, by representing flatteries apparently as sweet as oil, but in the end big with destruction !

Why slumberest thou ? Why dost thou suffer thyself to be deceived, and believe that they will cause thee to possess so much of the earth, for ever, when thou only tabernaclest here for a few days ?

Cursed are they which have driven thee away, and prevented thee from enjoying the pleasures of the saints ; for out of the same rock as them thou wast hewn. By folly thou art hindered from assimilating thyself with angels, and compelled to reside with the lion in his den.

If the rich treasures, and peculiar productions of different countries, which thou possessest, be the cause of that pride which thou hast nourished, tending to reduce thy soul,—consider how thou art hurt with the rod of folly, and destroyed with the plague of blindness.

before wind. The reason seems to be that an allegorical sense alluding to the characters spoken of might be appropriated—e. g. the word cloud נֶשָׁאִים in the hebrew meaning haughtiness; rain גֶּשֶׁם corporality; wind רוּחַ spirit:

וסעיפים נרפים : יונם יעצוך כליות כלות :
אף לילות יסרוך בשוטים : המתיקו לחכך
רגבי הכשלון • בחמאת פתנים • בחמת
תננים מוסוכה: ובעלילות השחיתו התעיבו •
הכאיבו לך כל חלקת טובה ותשועה: בחלקת
אמרים רכו משמן : מה לך נדרם • למה
רמוך • לתתך יורש עשר ארצות באלה • כל
ימי עולם • ואתה שאול בירכתי ביתך מדת
הימים : ארורים הם כי גרשוך • מהסתפח
בנחלת קדרשים • מצורם נחצבת • ניהתערב
בסוד חיות ההויך • ומענות אריות היו לך
למען : ואם על אוצרות מופז • וסגולות
מדינות אשר כנסת • הוספת גאווה לגווה •
בהשפילך לפנינו רוח נדיבה • ראה הוכת
בשבט סכלות • ונגיע עורן : העל אוצרות

Why for the treasures of darkness dost thou hate and afflict thy soul, which should be bound in the bundle of life? Why, for the perishable silver, dost thou destroy thy purity?

Reflect that all thy riches are of no duration. In a short time a tempestuous wind may arise, that will dissipate and scatter all thy treasures, and the myriads for which thou hast bartered thy soul, will then be as though they never had existed.

A reverse of fortune may rob thee of all thy honor and glory. In the place of thy riches may descend a violent fire from heaven, which may consume thee, and all thy boasted treasures.

CHAP. XI.

WHY will you desire, with such affection, an earth which may one day become as Admah, and pleasure which may resemble Zebaoim?

These animal pleasures bring wrath and anger on their most zealous admirers; and produce dissension among those most in alliance with them, even those who have sworn the greatest amity.

Their sweetness is like straw in a whirlwind: their end like a reed in the red sea; productive of shame and perpetual disgrace.

What pleasure is it to hear of the greatest advantages, and the promise of a long life, if you

חושך • צררת שנאת צרורה בצרור ההיים :
 העל רצי כסף • עשקת ורצות • כוסף אמיתי •
 ותשוקה נכבדת : אפס כי לא תהיה תפארת
 הממונות נמשכת • עוד מעט • ויצא רוח
 אלהים לבזור רכושך • והיה כלא היה •
 חמשים אלפיזהב אשר בקנינם מכרת נפשך :
 יתהפך חומן כמעט רגע • לקחת הן וכבוד
 מעל ראשך • תרד אש מן השמים • ותאכל
 אותך ואת המשיך :

יא

ומה אחמוד אדמה כאדמה • וצבא כצבוי •
 שמורה עברתה בהברתה • אמין
 קשורה בקשורה : נותקה וצופה • כקש
 בסופה • אהריתה וסופה • כקנה בסופה •
 קלון מתמיד והרפה רצופה : או מה יתענג
 בשרי • בהתבשר על רוב שנים • ומתבוסת

cannot prevent death, from treading you under his feet.

What the happier will you be, if by reason of strength you attain fourscore years, and then find the grave, or what advantage will you boast if even you are healthy at ninety, and still there exists no hope to protract the evil?

Shall the insignificant pismire so easily destroyed, and those reptiles which melt in an instant, presumptuously contend to reign.—Though for a day or two they may exist, remember it is not for an eternity—they will soon be destroyed. The fields of Sodom will not prosper, nor the bundles of Gomorrah flourish.

CHAP. XII.

O world thou art the source of all vanity and the cause of corruption! From thy vanities can we hope to obtain unfading pleasures?

Thou art the origin of every failure! Can we then from thee expect immortality?

When after the source from whence thou comest, we make inquiry, and commence a diligent research, labouring to possess the knowledge how thou wast formed—to discover if thou art able to bestow happiness, and qualified to reign over us; then we learn, that the causes which establish thee, are those which tend to thy

בחינוח עולם

תמותה אין מנוסה : מה יגבר לגבורות •
 עברת וקברות אחריתם • או ישמן לשמונים •
 אשמנים בצדם • או יתעשת לתשעים • אין
 תשועה בגבולם : היתנשאו למלוך נמלים •
 יתמוללו וימולו • רמשים ימסו כמו מים •
 ואם יום או יומים יעמודו • הלנצה חרב לא
 יאכלו • ואיך תצלהנה שרמות סדום •
 ועמרי עמורה :

יב

תבל מקור הבליה וההפסד • המהבליך
 נייחל להתנחל • להשאיר לנו אחרית
 ותקוה : מוצא העדרים • המנוך נקוה למצוא
 שם ושארית : כי אתור בחקירת שרשך
 ומוצאך • מאין באת • ואיך נוצרת • לדעת
 התוכלי להשיב • התצלהי למלוך : מצאתי
 בוניך היו בעוכריך • ועושיך מהרסיך : ידי

confusion ! that what organizes thee leads to thy destruction ! that what with care adjusts thy parts, heap on thee afflictions !

The foundation on which thou standest, causeth thee to totter ! thou leanest on worms ! thou art founded on rottenness. Thus do we learn, that thy composition will melt, and be reduced to nothing.

Since we have found thy defects, and discovered thy imperfections, who shall have courage to follow thee ? Shall we glory in thy company ? Shall we covet thy beauty, which appears so only externally, while to the heart thou appearest contemptible ?

Why shall we delight in such folly when the soul will be cast off ? Can we expect to gather agreeable fruit from the sour grape ?

Can we extract sweetness from the putrid ulcer corroded with the venom of the serpent ? Or, cause honey to flow from the lion or the bear ?

Moreover, when we consider that those who court thee, are people without virtue ; and men of merit, are those thou hatest : that thou gatherest the shell and rejectest the kernel, embracest the vile, and drawest nigh to the most despicable—such actions cannot but testify thy origin !

Mischievous pedlar and dealer in disappointments, thou publishest loudly O furious woman thy villany and meanness.

Every day in the excess of folly and wicked-

מעצבך מעציבך • ומציבך מחריבך :
הרביצוך בעש • יסורך ברקב • המציאו אפס
מונך • נמסה הרכבתך : אבל אחרי עמדי
על מומך • ונלותי הרפתך לכל מוצאך • האלך
אחרך • האתכבד • בחברתך • האוסיף עוד
חשוק כיופיך • הנראה לעיני • אחרי ביותי
בלבבי : ואיך אסכל • אנפשי אשכל •
ומאשכול מרורות מרוריך • ומלענות ענביך •
אקו עשות פרי ותנובה : המעוז צחנת
שחינים • בחמת תנינים • אוציא מתוק •
וכגויות הארי והרוב • ארדה רבש : אף כי
בחוותי • חשוקיך בני בלי שם • ואנשי השם
המה שנואיך • ראיתך תלקטי הקליפות •
והתוכות תזרקי • תאספו האספסוף • תקרבי
הריק • והמלא תסיע : בואת תעדי על
שורשך • וכולות המכשולות • סוחרת
החסרונות • בואת תכריזי על גבולותך •
אשת לפידות • בהשתדליך כל היום •

ness thou studiest malice. Daily in the height of wickedness thou delightest to delineate upon the doors of the worthy and deserving the index of sorrow and destruction.

The houses of the senseless and foolish thou buildest with marble and adornest with precious stones. Among those plants that are destined to flourish in the house of God the fire of thy anger rages. The trees of Lebanon also feel thy fury. The bush tree is exempt from thy rage. Thou cuttest down the cedar and caustest the sycamore to recover its vigor.

The beauty of the morning star thou renderest dim, and the splendor of its sapphire thou eclipsest.

Those that are polluted with sins thou wasthest with soap that the external may appear pleasant while in their inward parts they project snares and cherish deceit.

To thee O mistress of folly what profit is it to express sentiments of affection and words of tenderness to people without courage only with a design to destroy them.

With all the artifice of coquetry thou appearest, and in the morning lookest through thy windows and scarcely before an eye is fixed on thee thou disappearest. Thy beauty beams but as a spark round their pavillions and then is no more.

Thy votaries for a moment thou ledest in glory clad in luxurious robes, but in an instant of time thou coverest them with poverty and rags. Thy benevolence thou communicatest but for a season. Thou grantest a trifling honor and then

ברוב רשעתך • בהשתגעך כל היום •
להתוות על דלתי בתי גדיבים • תיוהשחתה
ומפלה • ואת בתי הנבלים • תבנה גזוז ואבן
יקרה • אש חרונוך בן אלהים • בעצי הלבנון
מתלקחת • והסנה איננו אוכל • ארויס תגדע •
ולשקמים תהליפי כח : תאפילי הוללה
מהלל הילל בן שחר • תשחרירי לבנת ספיריו :
תכבסי בנתר חלאות נכתמי עון : לזיוף
גלויים • ובתוכם ארבם : ומה לי ולך גברת
הנבלות • תדברי רכות • לרכי הלבב • אחר
תשברי גרמיהם : תיטיבי ראשך • תשקיפי
בשחר בער חלונוך • ואחר תעיף עינם ואינך :
יוצץ כבודך סביבות אהלם מעט • ואחר יעלם :
שולי מעליהם על כמות זמנם תסחבי •
כמעט רגע אחר תנהגם בסבחי המלחים •
סחוב וחשלך : יאציל כרגע קטון רצונך • על
ראשיהם לזית חן והדר • וזער מעט ישולח
קצפך • משוך לזיתן בהכה כיכת הרב ואבדן :

pourest out anger ; and, with the fish-hook of destruction thou catchest all their grandeur, and deprivest them of their ornament.

Therefore do I behold thee as a debauched, a corrupt, and gluttonous woman. The more one hopes to eat of thy bread, to repose on thy bosom, and be valued as thy offspring, the more thou deceivest.

In the time of distress thou acknowledgest not thy son, who is hated by his master, on account of thy wickedness.

Hear therefore, and pay attention.—She is a treacherous step-mother, and perfidiously dashes her children against a rock. Keep from her doors, and turn your eyes from her habitation for ever.

CHAP. XIII.

UPON the pillars of time which are so infirm, shall I dare to repose ? The balance is supported in a whirlwind, which continually circulates, and which there is no power to stop. In an instant of time, it mounts and descends, with a diversity of motions, without number.

When I reflect on its circumference, and contemplate all its glory, I behold that vanity and contempt are suspended to its root.

Even when I consider all its glittering splendor, I behold a serpent incircling the heel. The more I see it, the more I discover, that at the moment

u

היית בעיני כאשה זרה • סכלה וזללה • כל
אשר יוסיפו לאכול מפתה • ולשכב בחיקה •
והיה לה לבן • או תפשע לבנה בעת ההיא •
ואח או בן השנואה לא תכיר : שמעוני אחי
ועמי • זאת המרמשת עולליה • ברוע מעלליה •
זאת עצתי עליה • סורו מפתחיה שהמה
פתיחות • ומנגד עיניכם הסירורה • אל תפקרו
את הארורה הזאת וקברוה :

יג

ואיך אבטח על זמן • ירופפו עמודיו • הרריו
תלויים בסערה סובבת • אין מעצור
לרוחה • ישתנה בכל חלק מרגעיו • בעלות
וברדת אין מספר : בחזותי סביבי יקרו •
אכיר הבל ובזו אחז בצר • עקרו • ובראותי
באוצרי זהבו • ארגיש נחש הנחושת כרוך
בעקבו : כל אשר יוסיף להטיב • אומר

I am promised the greatest good, evil is designed. Then do I remain mute, and quiet as a lamb, full of wonder and absorbed in contemplation.—Sorrowful on account of the past ; trembling for the present ; and full of fear for the future, treading with silent step, bearing the yoke against my will, till the period of mortality, even till my substance is lost, and my moisture dried up : having beheld innumerable alterations, and, in a short time, seen a multitude of changes.

CHAP. XIV.

* **T**IME (saith a certain philosopher) is divine, and cannot be comprehended. He erreth not, but his words are just.

Wo to them, who with their eyes, have beheld the miseries, which arise from the effect of time, and yet attach themselves more strongly to it : who, notwithstanding the more they are sported with and imposed on, defer to forsake

* Lest it should be imagined that the author, here falls into the opinion of those, who asserted an eternity of matter ; the translator thinks proper to observe, that a direct opposition is intended. The sentiment clearly implies, when attentively considered, that from the minuteness of time, no more of it can be understood, than of the nature of God, from his greatness : and in this view only, does he support the idea of time being divine. The past, is but a mere recollection ; the present, is gone before the smallest reflection can be indulged ; and the future no one can discover.

בחינות עולם

לרעיוני דע נא וראו • כי רעה זה מבקש :
ואני כרחל נאלמה • משתאה מחריש •
מתעצב לעבר • נבהל לחווה • ירא לעתיד :
מתנהל לאטי • נושא עול סבלו • סובל על
כרחי • עד תום כחי ונוס לחי • המון תמורות
בזמן קצר וצבא חרפות • עשרת אלפים
בחדש חליפות :

יד

עתה אומר שצדק מאמר החכם • אשר
חשבנו שסכל הבנתו • באמרו הזמן
ענין אלה • לא תושג אמתתו : או לעינים
שכך רואות מצבאות שואות מהומותיו •
ויוסיפול להתאבק בחיקו בלי יושביתו מלאכת
המושג : כל עוד יוסיף להתעולל במ •
השמחים אלי גיל • בראותם יתעב שיאם •
וינשא תרעבותם לעניהם • ולא יסקלוהו :

the pleasures of the flesh.

Such, though they see their greatness is rendered abominable, and that the abomination increases, think not proper to quit the cause of misery. Though time pours out an abundance of punishment, and chastisement, dispensing in the open streets, the greatest vexations and injuries, they do not consider; neither will they open their eyes. They delight in playing and dancing: they rise early, to enjoy their festivities, and pursue their follies. To these characters accidents appear as sport, and calamity a cause for mockery.

CHAP. XV.

WHEN I look into the sacks of time, to search for a golden cup, or precious candlestick, or inquire if it possesses ability to honor, and assist me, I discover, that it is deficient—not able to help me, or remove my afflictions: neither to command them to depart. It does not possess a sceptre to rule, nor strength to comfort.

Notwithstanding it has selected me from my neighbours, and hidden me, in a pavillion of safety, from the multitude of afflictions, and

בחינות עולם

בשפכו למעמסות תוכחות להוצות • ונאצות
נמרצות בראש כל הוצות : ועיניהם הרואות
ולא יחוש • כאלו יצחק אליהם • ולא יאמינו •
לא האמינו לשמועתו • אורבי מחולות •
אוהבי כלולות • חושקי יעלות • נושקי אילות •
שוחר יעדניו • סוחר ירנניו • חשבוהו כמהתל •
ידי כמצחק בעיני חתניו :

טו

ובחפשי אמתחת עתותי • אם אמצא נביעי
הוד וקני מנורה • האם יוכל זמני
כברני • גם כי יהיה בעיזי • שבתי ואראהו
קצר יד מהושיע • למשול במכאובי להסירם
מעלי : לא יסור שבט פחדו עליהם • ולעצור
במהריבי לא יעצור כח : כי יבחרני מיתר
שכני • לצפני בסוכה מרוכסי מהומות
מקריות • מרגשת שואות רצוניות • ונתנני

distresses which rage, and the desolations which take place—though it has elevated me, in comparison of my companions, and enabled me to escape the destructive snare, arising from election, it possesses no power to protect me from the last conflict of nature, or exempt me from the influence of fate.

When I consider the glory of the spheres, so well arranged round me, wrapt up in the great globe; when I contemplate their movements and their power, wisdom is lost, and understanding fails to discover their remoteness, distance and grandeur: they make this earth, placed in the centre, resemble a miserable cavern, into which is poured the superfluity of uncleanness, and the filth of nature.

Then do I lift up my eyes, and carry my reflections to the celestial host above me, and those tens of thousands which constitute the armies that surround me; and the other beings, who inhabit the corners of this cavern, the end of this small point, the lowest, and most miserable part of the universe.

After having thus divided this valley into climates, provinces, towns, and habitations, I discover, that the place which I occupy, the circuit of my residence: and, the shadow of my roof, forming one of these little houses, may be compared to the extent of a fly.

Against those powerful giants, who have cut

עליון נגד אחי • נמלט משבכת המבוכות
הנמשכות לבחירה: היש לאלידו להצילני
מכמה פגעים טבעיים מוכרחים • והמון
תוצאות תלאות משמים ילחמו בי • כי אראה
כדורים יקרים מסודרים סביבותי • כדור
יצנפני צניפה • והמה נפלאו ממני בפלאי
מעשיהם וגבורותיהם • תאבד כל חכמה •
וכל בינה תסתתר • לשער גודל רחיקהם •
ומרחבי קצותם על נכון • ארץ נתנה
באמצעותם מערה שפלה • אליה ישפכו כל
מותרות הטבעים ועפושיהם: ובשאתי עיני
ואבינה בעליונותם הכופלא ממני • ורבבות
גדודיהם עומרים עלי • ועל אנשי אשר בקצה
המערה יושבים • בקצה נקודה קטנה • שפלות
המקומות • אחרי התחלקה לאיקלימים
וגדינות ועירות ובתים • מקומי כשיעור
יתוש כשיעור קומתי וצל קורתי הקטנה •
ביאחד בתי עיר קטנה אחת: היתפאר הליש

out my grave before I began to exist, shall a being, so weak as I am, dare to rise, or elevate himself?

During the progress of life, shall I assume the arrogance to establish myself, and aspire to reign, when I reflect that they have power to bow me down, and incline me which way they please.

What dominion shall a fly, deprived of his wings, confined in a dungeon, and thrust in a cage, surrounded with the hosts of heaven, to guard him on the right hand and the left, dare to attribute to himself?

Shall time enable me to escape, or deliver me from one fear or anguish; or protect me from the nets and snares, which those hosts have planned for my footsteps, and digged for my feet, who engaged before the time of my formation, to conduct me thither?

CHAP. XVI.

THOSE great and admirable bodies, the Creator has established, as ministers; who continually rejoice to proclaim, without speech or voice his glory.

Admirably disposed, and excellent in order, without weariness they rehearse his righteous acts; and not formed for sorrow, they serve the Omnipotent, and know no trouble or distress.

The Creator has invested them with power;

בחינות עולם

אשר כמוני על אלה הגבורים • החוצבים
קברי טרם היותי : וכל הימים אשר אני חי
על האדמה • האכזב אני ומלכותי • והמה
יטוני לכל אשר יחפצו : מה ישתרר צער
זבובים • קצוץ כנפים • שקוע בכלא • מעך
בכלובי וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו
ומשמאלו • היוכל זמני מלמני מפחד אחת
הפחתים קטנים • אשר ממרום יכרו לרגלי •
אשר מעת היצירה ערבים להובילני אליהם :

זו

אלו הגופים הנוראים • שמם בוראם עברים •
מתמידים להתענג בסיפור כבודו מבלי
שפה : מבלי היות ללאות ולעמל • מעמדם
במערכות שם יתנו צדקות • ולא נתנו
לצוקות • המה יעברון שרי • ולא ידעו
שרון : ואף גם זאת ביכולת המביעם בוראם •

and, by the sublimity of his appointment, placed them in different orders; and appointed them contrary movements: by which they subserve many causes, and produce many effects in the inferior world—in animating dead bodies, and disposing them to receive their figures; they revive and cover them that are ashamed of their nakedness.

Not to serve these perishable creatures were they formed; for they are more glorious than them.

It is far from the design of the Creator, to humble those exalted ones, to the vile and abject; and the immortal, to them that perish.

For who will imagine that a wise manufacturer, will prepare tools of the value of ten thousand talents, to form an iron needle.*

God created them in wisdom; and with design; and has reserved to himself, alone, the cognizance:—yet in the movements they make, and the appointments they fulfil, they are designated with the commission, and satiated with the benevolence of Deity, which qualifies them to communicate to others, by the appointment of the Eternal.

Sitting nearest to the Eternal, they first receive the favor of heaven; and the superfluity they cast to the children of men, by which they exist.

* This sentence considered in an allegorical point of view, admirably represents the apparent dignity of the celestial hosts, and grandeur of the planetary system over man. But, if confined to this view only, much injury is done to the poet, low conceptions formed of the dignity

בגורתם היקרה • נתנם בחילוף מצבם •
ומהלכים הפכיים • מחייבי פעלים בשפלים •
בהנעת גופים שובתים מתים ונתינת הכנות
לקבל צורות • להשיב מתלבש המתבייש
ממערומיו : לא שלכך נוצרו • לעבור יצורים
אובדים • שהמה נכבדים מהם וגבוהים
עליהם • חלילה ליוצרם • להכניע היקר
לזולל • והעומד לאובד : ולא יחשב פועל
חכם • שיכין כלים משקלם עשרת אלפים ככר
כסף • לעשות מהט ברזל אחד : אבל בראם
בתבונה • לאידעה בלתו • אשר דרך סבובם
ולכתם לעשות מלאכתם • הוחן להם מן
הטוב • שיעור רחב ידים • כיר אלהיהם
הטובה • אשר כן יסד • וישבעו ויותירו כדבר
יי : יוקח להם מיטב השפע ראשונה • לתתם
יושבים ראשונה במלכות • וכל המלאכה
נמכזה ונמס השליכו ארצה • ותבל ובניה
תהיה בנותר :

CHAP. XVII.

יז

I am young, but they are old ; I am the most ignorant among men ; but their wisdom extends beyond the wisdom of the sages.

Before I was formed in the womb, they have made a bulwark to inclose me ; and before I came into the world, their nets were spread to entangle me.

Scarcely did I exist, before they seized every avenue, in order to surprize me. The dust, whereof my composition is formed, they gathered, and with their right hand they have levelled me.

Neither malice or bad intention led to this conduct—but the effect of that arrangement by which they act. From the moment of my formation, I have been but of a weak composition, a slender frame, and disjointed members ; so that when the least accident arises, I fall.

The heat of the sun attacks me ; the cold, like a smooth-edged razor, and the terrible frost, cut me asunder.

If I attach myself to intemperance, gluttony will destroy my body, which is subject to incontinence, and mutability. In a moment my members will be disunited, and my glory be brought low, and humbled to the bed, even to sickness, till I become equal with those whom I once despised.

of man, and above all, the benevolence of God will appear limited. Whoever attentively reflects, will

צעיר אני לימים • והמה ישישים • בער אנכי
מאיש • והמה חכמים מהוכמים • מרם
אוצר בבטן • שפכו הסוללות להסגרני • מרם
הבראי • כוננו המצודות לצורדני • ועד לא
אצא מרחם • לכדו המעברות לתפשני • המה
צברו עפרי • המה קרני וימינם טפהוני :
ואולם כפי חיוב המערכות • לא משנאתם
אותי • שמוני מתחילת היצירה • חלוש
ההרכבה • רפוי המזג • נתר הקשרים • וכי
יפגשני עת ופגע • כי יקרבו שמש ושרב
להלהם בי • או תער שכירה • וקרח נורא :
או אחטא בשפתי להתקשר במערכות • פי
כסיל מהיתת הגופים העלולים • רגע ימסו
אסורי בניני • ושפל שיאי • נופל למשכב •
והליתי והייתי כאחד האדם אשר מאסתיו :

Then will it be seen, that my power was vain, my riches insignificant, and every advantage, with which I was honored during the period I courted time, of no importance.

Gather now together the men of virtue; let the physicians of Gilead attend, and those most intimately acquainted with my state, let them not spare the drugs of health, but let them investigate the healing precepts of antiquity, study the wisest sciences of Egypt, and consult the magi, if there be any that can point out the means, to restore my vigor, and repair what the order of heaven has destroyed, from the moment of my being.

Who among the wise men of Galilee can tell? To such as can, would I afford my house full of silver and gold, to draw from the heaven fresh strength, and cause to descend, ability to render me again green as the tree, and restore me to perfect health.

CHAP. XVIII.

BUT laying aside these reflections can I flatter myself with the company and friendship of time? There are greater fears, and terrors more horrible,

readily perceive the evident superiority, and exalted scale in which man stands, connected with the Deity. It was in this high sense the poet spake, when in the first chapter he said,—*Consider this is the portion which man has of God, and the same which God has of the universe.* This sentence metaphysically contemplated, will shew the exalted idea our author had of God. Convinced, from the peculiar

בחינות עולם

שקר או ההון • והבל ההצלחה • והיתרון
אשר יעניקני זמני • באהבתי אותה : אספו
לי חסידיו • רופאי גלעד • קראו לי נאמני יודעי
צירי • עוד הוסיפו צרי • חפשו אלי ספר
רפואות הננו • וחקרו כל חכמת מצרים
ושאלו את החרטומים • היש מגיד לי במה
ישוב כחי • במה אוכל לתקן • את אשר
עתו הנמצב השמימי מיום הוסרי • היוכלו
כל חכמי הגלילות • ואם יותן להם מלא ביתי
כסף וזהב • לעשות ארובות בשמים • להחיל
ולהשיל מהם דרך ארובה כוחות אחרות •
ובנין חדש להשיבני רענן כברוש ובריא
אולם :

יח

ובלערי אלה • האתפאר בחברת זמני
ובריתו מאימות עצומות ובהלות

than those just mentioned, which God has sent into this world, to cause me to venerate and respect him.

At a time when I sit in my house, enjoying the greatest tranquility, a tempestuous wind may arise, that will split the loftiest rock, and demolish the strongest wall. In what security will my body then be, though surrounded with extensive barriers ?

Can I secure myself from the explosion of the thunder, in the stormy day, which in an instant may cause ruin ? Or, from the vivid lightning, bursting from the windows of heaven ? When it darts from the firmament, the earth quakes, and not all its treasures can expel its power. To the terrific flames, and destructive lightning, no enemy however formidable can be compared.

The quick descending rain, falls in torrents, like the cataract ; swells the foaming surge, overflows the provinces, and inundates the lower places ; causes the mighty host to tremble and adds to the rolling stream, till all the streets and public places, are covered with the accumulated torrent.

Sometimes the waters half-condensed, with the greatness of the frost, causeth the snow to descend. No walls or shelter, afford a safe retreat from the condensing power.

At other times, the waters quite congealed, are

and astonishing capacity of the intelligence of man, that the soul must form a portion of the essence of Deity, he could not but assert, on the one hand, the origin of the divine principle, and on the other the claim of its author, Contemplating the

גדולות מאלה • האלהים עשאו שאירא
מלפניו : בחירות עלי • ואני שליו בביתי •
רוח ממרום גדולה וחזק • ישבר הסלעים
הגבוהים • יפיל החומות הבצורות חתבטח
גוייתי • ואם בקיר החומה היא יושבת :
חולת זה • האמלט מרגז חזיו • קולות במקלות
ישברו מפרקת : ביום הגשם • בהראות
הברקים נמרקים • מחרכי ארקים נזרקים
בהשפך מבהיקי רקיעים • זועים משקיעים •
לא יערכם כל חרוץ : חוקים חזקים ונזקים •
כל צר איננו שוה בהם : וקול הגשם כקול
מים רבים כקול שרי • ישמוף מדינות •
ישקיע מקומות • וכל מחנות ישים לחרדה •
כל גנות בפלגות • מזרם וממטר כל חוצות
רחוצות • ורחובות תלכנה מים : קפאים
קצת הקפאה לחזק הקור • וישליך שלג
כפתים • לא ימנגו קירות מקרירותו • ולא
תציל צנה מצנתו • אז קפאו קפואות שלם •

petrified into hail stones, which, in their fall, represents the stone drawn from the marble quarry. They break down all opposition, and destroy the finest trees.

What power, on earth, can resist these acts ; or, what prosperity afford protection, and point out a place of refuge ?

Consider, my companions, that the Omnipotence of the Eternal, has placed arrows in the power of the sun, and set his rainbow in the clouds ; whilst I, a poor miserable being, am sent here as a mark, to receive the arrows of the tempest, which never fail to hit me ; and whatsoever time and fortune have placed under me, together with all the riches of the world, and whatsoever man can wish to enjoy, will not qualify me to resist the shaft, or diminish the intention of the Almighty's archers, who threaten me. From all these disasters my soul only remains free.

CHAP. XIX.

IF however, through the mercy of the Eternal, I escape the confusions and accidents of nature, which exist in those signs, and wonderful things

subject in this light, God may be said, to have expended an incalculable number of talents, to form an iron needle. The *apparent* depression of man, may lead him to be considered as insignificant ; but, when his immortality is viewed, it then appears, that the hosts of heaven, together with all the morning stars, are subservient to his good ; and consequently, agents in the hands of the Almighty, to promote the happiness of his favorite man. The revelation which he has

והיה לאבן • ונתך ברד ארצה • ער הראות
 אבנים גדולות • ממוחצב אבני שיש מהור •
 למען הכות כל מוצאם • וכל עץ טוב יפילו •
 היעמוד שלטון • היועיל הצלחה • לפקוח
 עיני אן אנוס לעזרה : אתם רעי • ראו כי יי
 נתן את החצים ביד השמש בגבורתו • ואת
 קשתו נתן בענן • ואני עני וכואב שולחתי
 הנה כמטרה לחץ • אל הצער והסערה ולא
 יהטיאו : כי ישימני ומני מולך על כל שכיות
 החמדה • מושל בכל מושאלות עינים •
 הישכילני סגולתי בכל זאת • להחטיא
 כונות רבי המלך רובי קשת • והיתה לי
 נפשי בכל שוללי לשלל :

יט

וכי אמלט בחמלתי עלי • ממהומות מקרי
 השבע האלה • בכל האותות והמופתים

in heaven and earth, which are rare, and take place at times very remote, from one another; can my valor and the force of my hands, deliver me from the plagues that arise, from the change of seasons, which perpetually vary, producing a multitude of renewals?

The spring will not leave me peaceful, but ready to burst, like new bottles, through fresh pains.

The summer renders my life tiresome; afflicts me with different evils, destroys with the violence of a burning fever, the tranquility of that repose I should enjoy.

The autumn exposes me to death; and teaches me not to rely too much to its assistance.

The winter produces a vehement cold; and the heavy rains devour me without cause.

It appears as if the heavens moved only with a view to exhibit their mighty movements, to cause me to pass from evil to evil, and also to remove me from one affliction to another; and this when all the seasons move in due order of nature, as they ought to do; but when they are disordered, they cause more trouble, and produce greater pain.

When a strange phenomenon, produces the conjunction of a planet with the sun, then it redoubles the vehemence, arising from the proper disposition of the season, to such a degree as makes it impossible to support it, or it does not possess a quality adequate to repair, or make

condescended to impart, points out his benevolent care on man's behalf. I am (saith he) the God of Abraham, of Isaac, and Jacob. Ephraim is my beloved. No mention is

בשמים ובארץ • אשר תמועט הווייתם •
ומציאותם אפשרי רחוק: • היוכל עוד כהי
ועוצם ידי להסיר מעלי נגע תקופת הימים •
הסובבים עלי בתמידות • וחדושם הכרחי: •
האביב לא יאבה השקיטני • כאובות
במכאובות חדשים יבקעני • הקיץ יקוץ
בחיי • במצוקות יציקני • יקיצני משנת
נינוחה בקטב מרירי: • החורף יהרפני למות •
יהרף לבבי מהיות שליו מפגעיו: • הסתיו
יסית צנה • וסגריר לבלעני חנם • כאלו ישוב
הגלגל יתפלא בי • להוציאני מרעה אל רעה •
לרחותי מרהי אל רחי • וגם בהיות טבעי
הפרקים האלה • על תכלית סדורם: • ויותר
כהונה בהתעת סדריהם עוד יוסיפו צרה •
בהתחדש לאחר מהם מכוכבי המזרים • מצב
מיוחד מן השמש • יכפול חזק איכות
התקופה בשיעור נמרץ • לא אוכל שאתו: •
או יהסרנו מהצרדך להשלים תקון עוות הזמן

amends for the deficiency, arising from the preceding season.

These changes excite in my members new pains, and troubles; and also stir up the old ones, which I am unable to support.

When the stars, in their orbs, appear as making war one with another, for the sake of some opposition, they have in the order of their actions, I, poor and miserable as I am, with all my share of this world, which is nothing but vanity, behold that they come to announce my ruin, in this low and barren part of the universe.

They point their spears against me: the archers surround me. How shall I support the fury of their hatred, and malice?

If length of days, and fortune have delivered me from other adversities, and terrors, can it exempt me from these?

CHAP. XX.

IF however, I am spared, who can insure me the stability of my seed?—Who knows if time will not withdraw those favors it has granted,

made of his being the God of Michael, of Gabriel, or any other; though, when considered as the God of the universe, he is God over all; but of no other than man has he asserted himself, with an individual relation to be God in such a particular manner. The surprizing miracles, wrought by Moses; and the various interpositions of providence, on behalf of man, mentioned in holy writ, together with the divine assistance, evidently communicated in many instances, whereby man was qualified to impede that great luminary the sun, in its diurnal revolution, together with the declaration of the royal psalmist, that the Lord will fulfil the desire

בחינות עולם

אשר חלף • ויעוררו תמורתם ביצורי כדורים
וכאבים • הדשים גם ישנים • גדולים כנשוא
וכלכל לא אוכל : ראה זה חדש ונפלא •
הכוכבים נמסילותם כאלו נלחמים איש
ברעהו • לקצת התנגדות בפעליהם
המיוחדים : ואני רש ונקלה • וחלקי הבל
בעולמי • יפקדוני בשפלי משכנות מלחה •
יכונו נגדי הניתותם • יסובו עלי רביהם •
גם שנאתם גם קנאתם אני אסבול : כי
הצילני זמני מיתר בעתות ובהלות • הצילני
מאלו :

ב

ובלעדי זאת • היבטיחני על שלות זרעי
שיבא אחרי • וכי יודע אם ישוב
וניחם על טובות גמלני • ויעשה עמהם רעה •
בהתהפך לבב עתי להם לאכזר : אהרי

and treat my posterity with cruelty, after I am reduced to dust ?

Instead of keeping continually with me, dispensing its favors and gifts, it may, at the hour of death break off its alliance.

Though this forms one of the afflictions that generally await men, I tremble not for it ; neither do I torment myself. For, of what importance is it, to me, whether those who come after me, feed a vast multitude of flocks, on the mountains, or dwell with the solitary fold, in the desert ?

Where is the wise man that will feel sorrow, anticipate distress, or impose trouble on himself, merely for those things ? or, mourn for what will happen, in a distant period of time, if peace exists in his own days ?

The complaints that I make are directed to my own state ; and the time which betrays me, when I reflect that all my possessions are vain appearances ; all my riches and glory subject to many changes and alterations ; liable to be trodden under foot all the days of my life—Then I consider, and carry my thoughts to the period of old age, and reflect on the infirmities connected therewith, and that I can receive no consolation.

O ye heavens be astonished ! Why did the Eternal create beings, so beautiful and perfect, and then cut them down with his sword ?

Shall he command the soul, which had its

of them that fear him, place the declaration, under consideration, in so conspicuous a light, that it is unnecessary to add any thing further.

שובי לעפרותי • תחת לכתו אתי בשלום
ובמישור • וכופר בריתו את מות : אבל
זה • ואם הוא מין ממיני עצבונות האנשים •
לא עליו אחרד או אתעצב • כי מה יגיע לי •
אם הבאים אחרי ירעו בהמות בהררי אלף •
או מעט הצאן ההנה במדבר : ומי גבר חכם
יחוש לבאים העתידים ערר לריתן למועד
שמוריאם שלום ואמת יהיה בימיו : כל נאקתי
וצעקתי על עתי בבגדו • כי בהוותי חוות
שוא אחותני • בתתו המוני וצבאי לתמורות •
כל ימי צבאי מרמס : אדעה מה חדל חלדרי •
מה נאלח כלחי • ואמאן הנחם : אי שמים
ישומו על זאת • אם בריאות • בריאות
ומיבות יברא יי • וברא אתהן בחרבות •
יצוה על רוח ממרום ממקום קרשו • יתהלך
לנוע מצעי עדן • על עצי השדה • ואחר כן
יאכלם עש ורקב : ואיך אראה אריות יוארו •
יגורים יגורו • ככשים יברשו • וחורים פניהם

origin from heaven, to depart from the orchard of Eden, to so mean a country, to putrety and become food for the worm ?

Why, like the lions, should they be cursed, and their young ones filled with fear ; the lambs, wither ; the most noble, turn pale ; the mighty, delighted with dishonorable things ; the young man, seek to hide himself in a hole ; and, the captains, suffered to fall, like the menial servant, into ditches and snares ?

Hear O heaven ; and tremble O earth ; when ye behold the soul quit its principal work, which never ceases to reduce its spirit, of so inestimable value, to solitary things ; and cause to descend, a frame of so high a degree of perfection, into the shadows of death, since man was placed upon earth.

CHAP. XXI.

BUT if my misfortunes depend on myself, and are the result of my actions, what avail is my cries and complaints ?

Why, O thou Eternal, shall I supplicate from thee, life and mercy, if my own heart meditates my destruction ?—If I act not on my own behalf, who shall for me ?

What use is the great friendship, thou madest appear to my soul, if I hate her ? If my hands afflict and torment me with vanities, how canst thou rejoice me with thy actions ?

If my imaginations rob me of my glory and excellence, what advantage is it if thou adornest me with splendor ?

בחינות עולם

יחורו • סגנים בנגות ענונים • בחורים בחורים
נחבאים • ופחות כשפחות בפחת ופח
נלכדים : השמים והארץ רגזו ואל תחדלו •
מנפש קדושה תשבות ממעשה תקפה • ולא
תנפש • מהשיב רוח יקר הולך למושעות •
מהוריד נשמת אנשי מחררים עליים לצלמות
תחתיה • מני שים אדם עלי ארץ :

כא

חמסי על מעשי ועל פועל ידי • ומה אזעק
ואשע • ומה יי אלהים אדרוש ממך
היים וחסר • אם הפץ לבבי להמיתני • אם
אין אני לעצמי • מה אתי : מה בצע • באותה
חבה יתירה שתודיע לי • אם אנכי שנאתיה:
אם ידי עצבוני • הכעסוני בהבליהם • מה
תשמחני יי בפעלך : ואם סעיפי נחלי כבודי
בחלו נדו • מה תעניקני יקר וגדולה : ואם

If I cast away, and reject the good which comes from thee, in such abundance, what present, O thou Eternal God, wilt thou grant me ?

CHAP. XXII.

O GOD, thou knowest man ; thou discernest his words, and from thee, his thoughts are not hid. Thou determinest his limits, searchest his inward parts ; and investigatest all his members.

His projects, to create happiness, and the windows of his intention, are open and manifest to thy knowledge.

Thou hast formed snares, as the ministers of thine anger, to surprize him in his bad designs. Thou rulest over his arrogance.

Thou surroundest his provinces ; orderest his princes, and governors ; and those that furnish his necessities, provide his bread, increase his flax, his oil, and drink. His ways thou establishest.

Those whom he has to instruct, and such as are born in his house, destined to serve him, thou carest for. The wings of the morning thou expandest. His days and nights thou renderest firm. The days of his life thou numberest.

Thou settest on high, those that were in the most profound cavern, and such as were exalted above them, are swallowed up in obscurity.

אני • אני הוא המונע מפני הטוב ברבות
הטובה • יי אלהים מה תתן לי :

כב

יי אלהים אתה ידעת את האיש ואת שיהיו
בחנת בנת לרע • תתאר כל גבוליו •
הדרי יצוריו וסתריו אתה חופשת • כי מששת
את כל כליו : עליות העולה על רוחו
מרווהים • כוני כונתו פתוחים שקופים אל
כול פני מדרע • אתה הצבת מוקשי חרוך •
ילכדנו בערמתו : אתה מושל בגאותו •
תסוב פלכו נסיכו מטריפי חוקיו • נותני
להכו פשתו שמו ושקיו : אתה כוננת
דרכיו מערכיו • הניכו ילידי ביתו : כנפי
שחר תשא • יוכיו וליליו אתה יסדת •
ומספר רגעיו תגיד • תשים שפלים מבור
תחתיית למרים • גבוהים עליהם צוללים

With the rod of thine anger thou throwest from heaven, upon earth, the mighty and noble.

Through thy favor and assistance, he that is situate on the dunghill, thou elevatest to heaven.

Thou formest an alliance with those, who obey thy law and delight in justice. The heads of the ignorant thou bruise. Thou searchest their heart, and triest their reins, and knowest all their work.

The loftiest part of the earth is thy footstool.

Thou art far beyond the reach of the most exalted creatures, who raise their heads to magnify thee, and proclaim thy dominion. In that place thy strength is unsearchable. There is the chariot of thy glory, and there, thou sayest, I am alone, and beside me there is none other. There thou shewest thy grandeur, glory and power; and thus glorious, declarest thy unlimited sovereignty.

Though thou art above all creatures and things, thy watchful eye is below. Thou seest from the beginning of our years, and to the end thereof.

Thou art removed far from our vanities, and yet thou discernest and beholdest them.

Thou art, in a marvellous manner, elevated above all our actions, and yet the remembrance of them is ever before thee.

במצולה : תפיל משמים ארץ נדיבי ארץ
 בשבט עברתך : תתן מזהב אשפות רוכן
 שמים בעורך : אתה חזקת בריתי שיערי
 שומרי תורה נוצרי משפט : אתה שברת
 ראשי עם הארץ : אתה רואה כליות ולב :
 ומבין אל כל מעשיהם : הדומך מרום עלם
 על גפי מרומי היצירות : יאריכו ראש
 להפליא כבוד : ליחד ממשלה : שם חביון
 עוין : שמה מרכבות כבודך : לאמר אני
 ואפסי ער : שמה צפנת דורך : הגדולה
 והגבורה והמתנשא לאמר אני אמלך :
 נבהת מכל יש : התרוממת מכל נמצא :
 ועיני רצונך בשפל מצבינו : יושטו מראשית
 שנותינו בהם ער אחריתם : גדלת מאד
 מהבלי פעלינו : והבלי פעלינו תבחן :
 נראות נפלאות על כל המעשים : וזכר כל
 המעשים לכניך בא :

CHAP. XXIII.

GOD! is there any thing transpires, the secret of which thou knowest not, before it begins to exist?

Is there any act, ever so great, or minute; that passes in my thought, however secret, of which thou hast no knowledge.

The highest heavens are low in comparison of thy wisdom, and glory; and still thou art acquainted with all that passes in this low valley, that we inhabit, which is the lowest part of the universe!

Shall we wonder, that thou only hast the knowledge of it? or, that thou comprehendest such a variety of actions, at one glance, let the termination be what it may?

Thou also art acquainted with every particular, which, day by day, is renewed, and change without number and end.

All things, which are not yet in being, but which will come to pass, thou knowest with unerring knowledge.

Whether the effect will follow the cause, or assume an unexpected change, thou knowest.

✱

כג

היעשה יי אלהים דברי בלתי אסגלה לך
סודו טרם העשותו: התעלה על
רוחי בחדרי משכבי גדולה או קטנה ואתה
ארני מלך לא ידעת: שכלך הגבוה גובה
גבהי שמים שפלו בערכו ידע את כל אשר
נעשה בעמק מצולותינו אשר היא תכלית
תחתית כל עמוק: ואין עלינו להפליא איך
ואיככה אתה לבדך תדע ואיך תדע
ההפכים והמינים השונים בדיעה אחת
לבד מכל צד ופרטים משתנים בלי
תכלית במספר במדע אחד קיים ומוקיף
על כולם: והדברים העתידים אשר לא
יצאו אל המציאות בדיעה אמתית
בלי התלות בהעדר והצורך משני קצות
האפשר בעתיד בהכרעה סגוליית נפלאה

The remote contingences of all things, and the actual termination of every event, * without infringing on the election of man, thou comprehendest, with the most perfect knowledge.

O God ! who besides thyself knowest those things ? Our knowledge is imperfect and vain : Our sciences fail to determine how thou knowest us. Who can bear comparison with thyself ?

Thou formedst all things ; and, whatever we behold, belongs to thee, as well what is secret, as what is revealed.

Who that beholds this, but is persuaded, that thy providence extends to all thou hast formed, for can the potter remain ignorant of his work ?

Whatever thy wisdom saw fit thou hast produced, and thou hast enveloped our knowledge with the curtains of obscurity, while the secret remains recorded in the scripture of truth.

O God ! thou art the truth itself. How shall the scornful know, and the children of error be impressed, with the knowledge of what thou art.

Behold, the angels comprehend not the full secret of the writing, thou hast engraven on the tablets of their hearts ; and how shall we be able to understand, when no man can read it.

Thou puttest no confidence in the saints ; who believe on thee continually. How then,

* The learned Mamonides, who puts this question ; If the foreknowledge of God renders every event, clear before him, does it not limit the election of man, and consequently render vain the equity of reward and punishment ; replies from Isaiah—My thoughts are not your thoughts, neither are my ways your ways. What he intends to convey is, that God and his knowledge are

נשארת טבע אפשרותם • מי ידע בכל אלה
ולתך : וידיעתינו בלות ומטולאות • קצרו
מהשיג • איך ידעתנו עם רוחק היחס בינותינו
מצדך ופצדנו : ואולם כל אשר יצא אל היש •
אתה יצרתו • וכל אשר אתה רואה לך הוא •
הנסתרות לנו • והנגלות • ואי זה לבב חכם
יתפלא • כי תשוב תתפלא במעשה ידיך :
היפלא מהיוצר • דבר ממלאכת החומר
ומעשהו : אתה המצאת • כל אשר ראתה
החכמה להמציא • ותתן בטבע מדענו •
אלו המסכים והמניעות • וסודם השארת
רשום בחותם כתב אמתך האמת : אתה
הוא לבדך יי אלהינו • והאמת הוא אתה :
התורע למושב לצים • התגלה לפני בני עולה •
הנה המלאכים לא עמדו על סוד מכתבך
האמיתי • החרות בלוחותיהם • ואיך נעמוד
אנחנו • די לא אית אנוש • די כתב יכל
למקרי : הן בקדושך אשר בך יאמינו לעולם •

shalt thou bless, with thy influence, those who revolt against their King and God ?

How shall an insect, contemptible as a fly, find favor in thy sight, or aspire to know thee ?

The termination, of the knowledge we have of thee, is, that we know thee not.

CHAP. XXIV.

THE fruit of our labor, and the result of our inquiry is, that we know thou art. By contemplating what thou art not, || we kindle a disposition to pay thee homage, in thy holy temple; and, by the intelligence, arising from this view, we are led to adore thee.

How ! shall thy nature remain hid, while the glory of thy wonderful works shines so conspicuous.

From the most intimate knowledge we have of thee, we are constrained to acknowledge, that our deficiency renders it dark ; and withall, that we are not excluded to know thy greatness ; for the degree in which it is hidden, bears test-

not distinct ; and as we cannot comprehend the former, it is absurd to make any inquiries with respect to the latter. The sentiment therefore of the poet is in unison with the inspired Prophet, and consequently just. The translator would considerably extend this note, which is of such importance to be rightly understood, were it not, that if accurately discussed, it would exceed the work now translating.

|| Reference to the case of Moses, who desired to see the glory of God, will best explain what is here intended. God said, " Thou canst not see my face, for there shall no man

לא תאמין • ואיך תשמין בשפעך • בועט
בכלכו ובאלהיו : או איך יתוש נואש •
ימצא הן בעיניך וידעך : תכלית מזה שנדע
בך • שלא נדעך :

כד

ואולם נדע היותך נמצא • זה חלקנו מכל
עמל ההשתכלות • ויריעות
ההשקפה : לבד בהשגת קצת שולליות •
ילבש צדקה מבקר בהיכלך • ובהבנת
הרחקות • יקרב איש להשתהוות לך : ואיך
יעלם מציאותך • עם גודל פרסום פלאי מעשיך
והגלותם : ואם תכלית הראותם • מוהיב
לנו העלמם • לקצורינו • לא בכל זאת נחדל
להכיר גדלך • כי חוץ הסתרו • יעיד עליו
למקצרים • כמו שיגלהו חוץ הראותו •
לבושיגים : כמו העטלף • אשר אור יקרות

imony of thy being, to those who cannot comprehend it, as well as those who do.

So the mole, which cannot support the splendor of the sun, on account of the impediment of his organs, yet nevertheless is sensible of the strength of the light, even while it is compelled to run off from it, while the eagle discovers the true and real figure, by approaching to it, and rejoices in its splendor, and though the medium of intelligence may be different, their knowledge, perhaps, resembles each other.

CHAP. XXV.

THY knowledge, O God, surpasseth the knowledge of all.

Thy works demonstrate, that thy wisdom excelleth the wisdom of the wisest : for thou hast created works, which cannot be expressed, wonderfully grand, surpassing all imagination.

In the formation of my figure, thou hast created admirable things.

In the beginning, thou madest the body of a vile and abject nature, plunged in the abyss of misery, and woe ; then a spirit noble and glorious, sensible of the dignity of its extraction,

" see me and live."--Now, as was before observed, it is impossible to know what God is, the doctrine is, that all the knowledge we can attain, is an idea what God is not ; and the further we go in discovering what he is not, the nearer we approach to a knowledge of what he is : and this is what is meant by the conclusion of the passage, " Thou shalt see my " back part," i. e. what I am not) " But my face " that is my being) " Shall not be seen."

בחינות עולם

לא ראתה עיני • להולשת כחו וחושו •
והוא בהכרח • מצייר חוק ניצין השמוש •
אחרי היותו בורה כמנו • כמו שיצירוהו
הנשר • ציור אמירי • ברוב התקרב אליו •
להתענג בויו ואם שני מיני הציור • אין
ביניהם הדמות :

כה

אתה ידעת מכל יודע • ומעשיך מוכיחים
כי הכם מכל הכם אתה • ועשית
כהכמתך • מלאכות בלי נערבות • נפלאות
לא ישוערו • נוראות לא ידמו • המצאת
בציור יצירתי : מעשים אשר לא יעשו • עשית
עמדי : אתה הרכבת אנוש מראש • מגויה
שפלה סבלה שכולה • הצוללת היא
בתהומות נקביות ומאורות : ורוח יקו וז
יודעת מה טיב אצלה מכבוד • העולה היא

which may rise up again, to become a shining luminary.

O Eternal God, thou art magnified by the disposition of a work, so wonderfully ordered in its formation.

How admirable are thy actions, in the sight of the soul that comprehends it.

Thou hast designated this soul, drawn from the palace of a king, to inhabit this miserable tent, to live as a stranger in a low abode, to become a rose of the cavern.

Thou hast hewn out, for its habitation, a narrow bed, in the centre of the brain, more obscure than darkness itself.

Thou hast prepared a house, and disposed for its throne, a gloomy pavillion.

Thou hast connected with it clods of rottenness, bounded by the spine.

Thou hast covered the members with moisture—thus is the sun darkened, and daubed with clay.

CHAP. XXVI.

THIS soul, the daughter of a king all glorious within, remembers the dignity of her family, and her father's house, yet knows not who brought her hither.

Through the excellence of her mind, she brings to her recollection the glory of her solitude,

בחינות עולם

למעלה • והיתה למאורות • יי אלהי בתבונת
מלאכת מערכת תבנית יצורי גדלת מאד :
נפלאים מעשיך • בנפשי היודעת : אתה
עשית לנו את הנפש הזאת • נגובת היכלי
מלך • שכונה באהלים • עליונה • במורד
מתגוררת • שושנת העמקים : אתה הקציר
לשבתה • מצע קצר בכסלי חשך • משחור
תארו : פנית הבית • הכינות כסא לה •
משכן עלטה בצלעי • ותעשה לה רנבירקב •
מחולקים בקו מסגרת מופח סביב • ותכסה
בחלאה • וקדרות מצופים על חרס • ותחמרה
: בחמר ובזפת :

כו

זאת כבודה בת מלך פנימה • תזכור יקר
משפחתה ובית אביה • ולא ידעה מי
הביאה הלום : בשננה רעיונה • בעת

and carries her reflections to the quarry from whence she was drawn.

Shall not the privation she endures, and the corruption she beholds, cause her to tremble, when she considers the time she was adorned, like a spouse, with precious jewels.

She grieves that she was sent from a place of tranquility and repose, to a situation of misery and woe, to serve the body ; and divested of a royal habitation, to glean in the field, and gather her bread by the sweat of her brow.

Shall this star of the twilight cleave to the dunghill, and become filled with shame ?

During the time of her youth she afflicts herself greatly, for her father has covered her with shame—She covers herself with the veil of widowhood, and faints for want of courage.

Why has God treated her thus, and transported the tabernacle of her abode, among strangers whom she knows not ; and placed in a desert, this amiable hind, which for delicacy, can scarcely put a foot to the ground ?

If her Creator has sold her, and her Maker grieved her, given her the dust for her food, and compelled her to taste the clods of the earth, and caused her to fret, surely she has reason to be grieved, and become mute.

If her father spits in her face, has she no cause to be ashamed, while, in the interim, her shame causeth her to tremble.

Seeing the impurity attached to the skirts of her robes, she exclaims—Have I not been stolen

חביונה • ושגבה מחשבה במחצבה • לא
 יחרידוה הערר וכלה • וככלה תערה כלי
 יקר : ובתתה על לב • כי שולחה ממנוחה
 לאף והמה • לעבוד את האדמה : וכי
 גורשה מחצר המלכות • ללקט בשרה •
 ולבקש טרפה • בזעת אפה • ולחבק אשפה
 ככבי נשפה • ולשבוע בחרפה • בימי חורפה :
 תתעצב במעצבה • כי הכלימה אביה •
 תתכס בצעיף אלמנותה ותתעלף : מה זאת
 עשה אלהים לה • להעתיק אהלה מזבולה •
 לגור בין הנכרים • אשר לא ידעה : לשלח
 לעזאזל • אילת דחוקים • אשר לא נסתה כף
 רגלה הצג על הארץ : אם צורה מכרה • וערשה
 הכעיסה • וישת עפר לחמה • ורגבים
 הפעיסה • לבעבור הרעימה • הלא תבוש
 ותאלם • ואבירה ירוק ירק בפניה • הלא
 תכלם : ובין כה וכה • יהיה בשתה מבעתה
 וחכרת טומאתה יחזיק בשוליה • לאמר •

from a place of honor and perfection? and here have done nothing to repair my defects.—Surely it would be better, if I was with those who never were here.—To the extent of my strength I will serve my God, and go up to the house of my father with columns of incense: and with all my power, I will endeavor to resemble the Most High. Neither will I depart from the precepts of that conduct, which is derived from the stars of his firmament. Now do I know, that God has sent me here, to animate, with a degree of life, the inhabitants of the earth, which, without me, would be dead. His wisdom never had a design to destroy me; but to make them live; not to depreciate my honor, but increase their glory. If a wind has carried me off, and thrown me in a cavern, I shall afterwards be crowned with the glory of God: When I have finished my embassy, then, as my strength was, so will it be again, to remain in his palace.

Behold it is now high day; and though I am plunged in the deep mire, the glory of God will fall like the dew, around my camp, to enlighten the obscurity of my eyes.

Notwithstanding I was put into this well, yet can I discern an abundance of benediction, and

אסגנוב גונכתי ממקום שלמות וכבוד וגם פה
לא עשיתי מאומה • להשלים חסרוני • הלא
טוב לי עוד אמנה • עם אשר ערן לא היה:
בכל כחי אעבוד את אלהי • אעלה אל בית
אבי • בתמרות עשן הקמורת • המורה
לאפי מריחו: בכל יכלתי אדמה לעליון •
אוהוה בסנסני ההנהגה • היורדת מכוכבי
רקיעיו: ידעתי כי למחיה שלחני אלהים
ליושבי הארץ • כי כולם פגרים מתים: לא
כונה החכמה להמיתני • אבל להחיותם •
אף לא להשפיל כבודי • כי אם להרבות
ביקם: ואם נשאתני רוח אלהים • וישליכני
באחת הנאיוות • עוד יעמרני רצון אחר
שלוחי: ככחי אז כחי עתה לעמוד בהיכלו:
הן עוד היום גדול • בהשקע חדרתי ביון
מצולה • יזל כמל סביב מחנותי • כבוד
אלהים מאיר עיני חשכתי: ואף כי שמו
אותי בבור • שפעת אני רואה • שפע שבע

an affluence of grace through my election) which will overflow all the banks, and, from the extent of it, be sufficient to pass to the * neighbouring powers, till my body, which is near to me, is brought to be numbered among the souls, so as not, any more, to serve itself, with sensual operations, or corporal actions.

CHAP. XXVII.

AS the intellectual, covets the company of the body, to promote its prosperity, I have parted with my glory to its powers.

To every one have I given, according to their exigency.

With my glorious perfume, have they been embalmed, in abundance.

In the day when they neglect to study to succor me, when violent affections, and a long train of voluptuousness and pleasure seduces them, when they feed on the herbs of contentment (which will in the end be bitter) to satisfy their animal life, and feed only the wind, that moves upon the face of the flame kindled by their vanity.

* By this expression, which repeatedly occurs, and to a reader unaccustomed to the hebrew diction may appear singular, the translator solicits permission to state, that the senses are to be understood.

רצון • מכליל כל גדותי : יספיק ברוח
שיעורו • לעבור ממני לזולתי • להכחות
השכנים אלי • עד הרגילי גייתי • גם הוא
הקרוב אל ביתי במבסת נפשות • לבלתי
השתמש במושגיהם • או לעשות כל
מלאכה :

כו

כי אם הפץ בה השכל • להעזר בהצלחה
לכלם • חלקתי מכבודי איש לפי אכרו •
ובנרדי הודי התבשמו • וגם שמו בכליהם :
ויום התרשלם מהתאמץ לעזרתי • כי יפתום
אתבים מרהיבים • ומחונות תענוגות •
יתהלכו להתעלם בעצבי עשבי עדנים •
להשביע נפש בהמתם : ולרעות רוח
המרחפת • על פני שלהבת תאותם : אהליק
להם אמרים אמת • לבלתי לכת אחרי

With the words of truth will I endeavor to dissuade them, from following those that desire my destruction, and to forsake those that wish my ruin, saying—Why, my friends, do you seek misery, and follow after those enemies which cause you to err? Leave these pearls and corals, to the ignorant and senseless. Know you not, that we have sciences to instruct? and yet we care not to reign through them, but fall into sin! I am among you, like a fleece of wool upon the parched and dry earth. When the dew falls, it is poured upon the fleece, but the earth remaineth dry; and after moving the drops, the place still resents the beneficence and the moisture, by the proximity of the wool; but when it remaineth dry, notwithstanding its softness, how shall it render moist the parched earth? So then will I study to render perfect in my ways, and attach myself to the influence and grace of God till I am enabled to say, within myself, I shall live, and prosper under his shadow; and upon my account you will also be blessed, for the grace of God falls upon those that belong to me, and shall bless you for my sake. But if you forsake me, to dress yourself with the vain honor of time, to

מחריפי • ולשוב מאחרי מחריבי אשר בחרו:
לאמר • מה לכם ריעי • לבקש אחרי רעתכם •
ולתור אחרי שונאיכם מגדיכם: הניחו גביש
וראמות לאויל • הירדתם כי לנו חכמות
רמות • ואנהנו מחשים ממשול בחמרתם •
ומצאנו עין: הנני בתוכם כניזת צמר •
שוכבת בארץ צמאה • ברדת שכבת הטל •
באמת על הניזוה יהיה הטל • ועל הארץ יהיה
חורב: אחר התנער רסיסה על מקום
מושבה • תרטב גם היא מעט • בתמירות
שכינתה: אבל בהיות חורב על הניזוה • עם
רפיונה וספוגיותה • איך על הארץ העיפה
יהיה טל: וכן כל אשר תתישר דרכי •
וארוץ להקשר בשפע • אמרתי אני בצלו
אחיה • וגם אתם ייטב לכם בעבורי • וחיותם
בגללי • כי היתה ברכתי בכל אשר יש לי •
ויברך אתכם לרגלי: אכן בנטותכם מעלי •
להתכסות באפר תפארת העתים • להתפלש

array yourself in the earth of Ophir, and cover you with gold dust, then do you become my persecutors, and make yourself my adversaries ! —O ! how easy is it for you to cut the thread of mercy, that extends to me. Moreover, I shall be beset with a multitude of obstacles that hinder me, and the difficulties of time that surround me. Those that endeavored to carry off my felicity, they will take away what I hold most precious ; and you, that are by nature inclined to corruption, will be destroyed first. Your company will be but snares, to destroy me with you. Then will follow a change of resolutions ; you will call for deliverance : But wherefrom shall I then be able to save you ? Is it from the harvest of sciences that I have forgotten ? Or, with my vigor and strength, that I have rejected ? If we receive not the good from God, neither to you or me, will be prosperity.

CHAP. XXVIII.

O my King and God, these are the words of that rational soul (thy servant) which thou hast

באפר אופירי לעפר בעפרות זהב ונהפכתם
אל הרורף • והייתם לי לאויבים : מה
נקל לכם • להפסיק חוט החסד המשוך עלי •
כי במהרה ינתק לחולשתו : ומצאוני עוד
המונעים ההכרחיים • היושבים ממולי •
ומכשולי הזמן הסובבים בעיר • העטרים
על המודותי לתפוש : והיה כל מחמד עיני
ישימו בידם ולקחו • ואברתם מחרה אתם
ראשונה • המוטבעים בהפסד • והיתה לי
חברתכם למוקש • להאבידני גם אני עמכם :
וכי יהפך לבבכם • וקראתם לי לתשועה •
מאין אושיעכם : המגרני תבונות אשר
סכלתי • או המיקבי גבורותי אשר שכלתי •
כי אם את הטוב לא נקבל מואת אלהים •
גם לי גם לכם לא יהיה :

בה

מלכי ואלהי • אלה דברי אמתך • נפשי

formed, to render me, at all times, a spectacle of thy pleasure.

From the result of her actions, and the correction of her neighbouring powers, which thou hast given to serve her, and obey her commands, her abode in the body is rendered pleasant. —She prefers, as her engagement, the service and science of God, she loves the comforts of a life, far from the superfluities of the world; and delights in contemplation, which are the steps, by which she ascends to her original abode, and to the furrows of her plantation, to cultivate, and water the garden of Eden.

So that after the time of her old age, she may renew her strength, and behold the salvation of God, which manifests his presence among them.

By these means, she is relieved from the earth, till she mounts in peace, to her fathers house, to become as she was in the time of her youth,—to descend no more.

CHAP. XXIX.

DURING the days that this daughter of the King, is connected with her miserable body, how are her thoughts troubled? How great

החברות • אשר צחת ישחק בי • לפניך
בכל עת : בהנהגת אודותיה • ותוכחת
שכמה • אשר נתת עבדי • לעבוד עבודתה •
ולשגור משמרתה • מה טובו אודותיה :
תבהר מסחר • העבודה הזמודע • כי תאהב
החב הפרישות ותעין • שניהם מדרגות
לסולם עלותה למענה • וערתת משעה •
לחשקות נן ענה : אחרי בלותה • לדורש
ענה • ומתוכם לתשועה בשורה מוצאת •
ובתוכם יי : ואת המלאכה • וזה מידה
להקימה טעפרה • עד עלותה בשלום עליה •
לא תדד תמיד אחריה • ושבה אל בית
אביה בנעוריה :

כט

וכל הימים • אשר התחברה בת המלך •
אל תנוף הננוף הלז • מה רגשו רעיוניה •

is her affliction, the want of intelligence is great between them.

In their tents they strive together, and murder, and there is no one to deliver them.

Woe to the house thus filled with the quarrel of the husband, and wife, who during their life, irritate one another, with malediction, cruel as death, and violent as the thorns and briars. Their discourse is as the noise and crackling of thorns, and the violent cries of the wounded and afflicted. They destroy the figure of their faces, which from a field of the finest olives, appears covered with thorns and thistles, or as the fire devouring the four corners of a house.

This is the portrait of the soul and the body, during their union—The latter cultivates deception; while the former delights to abide in the tents of learning. The soul endeavors to join herself with the Eternal, and purify herself from the uncleanness and impurity, with which they wished to defile her, while the body gives itself up to shame and folly.

From the womb it goes astray, quits its Creator, throws off the yoke of God, and mocks his glory; forms for itself a ceiling of marble and porphyry,

מה גדל צערה • כי חוק הערר ההסכמה
 ביניהם • וינצו שניהם • וירגו באהליהם •
 ואין מושיע להם : אוי לבית • כי ישא על
 מריבת איש ואשתו כל ימותם • מזעמים
 האחד לרעהו • שרשי רתמים ועומים •
 ואסונים • מענים איש אל רעהו • קוצים
 מקיצים • ושיכים מציקים • וספור דבריהם •
 כקול סירים • מפצירים • וחבלים מחבלים •
 וראות פניהם • כראות שמיר ושית • מקום
 יפה פרי זית • או אש אוכלת בפינות הבית :
 כן מריבת הרוח והגויה • כל ימי היותם
 יוריו במצודה : זה יאהב הציד • ואת תשב
 אהלים • ואת דבקה ביי • מתקדשת
 מטומאת העולם • אשר נתנו בלבה • וזה
 יגור לבושת דרך כרכים • נברל מצורו
 מצאתו מרחם • כי נזיר אלהים יהיה מן
 הבמן • והוא בכבודו יתקלס • יעשה לו
 בבהט ושש רצפה • וכידור רצפה • לשלה

holds in its hand, a light, to set fire to the house, and exterminate all sanctity.

The soul thus afflicted, goes to draw water from the sanctuary, to extinguish the fire ; and from her actions, and the result of her sense, is enabled to put an end to it, and deliver herself from embarrassment.

The body cannot hinder her, nor prevent the influence of a favorable rain, on the myrtles, in this cavern.

All the cries, and multitude of afflictions will not divert or interrupt the heart, from meditating on spiritual things.

She looks through the holes,—the oppressions of life, she beholds through the windows, the ignominy of her days ; she makes an opening in the body, and, like the aurora, breaks forth, to find what is equivalent to her among all creatures, and to learn, if, in the eyes of her master, she is agreeable.

With the angels she endeavors to be reconciled. She awakes from her slumber, and looks attentively with the apples of her eye, through the windows of the earth, which she is surrounded with : she minutely considers from the place where she is hidden.

Her recompence will be by measure of the gifts she offers.

The excellence of the place of her birth, whither she hopes to return ; will be according to the traffic she made in the world, and the extent of her work.

בחינת עולם

רשפה • לבשר הקודש מן חבית : והיא
עצובת רוח • יוצאת לשאוב מים מהורים מן
המקדש • לכבות את השריפה • עד כי חוק
עמלה בפעלה • וטוב שכלה במהקרה •
שלם ישלם את הבערה : ולא יעצרנה הגשם •
מחשקות בגשם נרבות • הדסיה במצולה •
ולא יטרידוה הראגות ושאות • וחמון
תנות • מהגות לבה תבונות : תציץ
מחרכי מצוקי חלדה • תשניח מהלונות
קלונות זמנה • צוהר תעשה לגויה • בשר
האשנב נשקפה כמו שחר • לרעת ערכה
ביצירות • הטובה היא אם רעה • בעיני
אדוניה : תעשה לה שלום במרונוי •
תתעורר כושנתה : תלטש אישונה : מארבות
הורי עפר • וכיפים הקיפוח : תשלח עיני
בחינתה מן ההורים • אשר נתחבאה שם :
והיה שכרה אשכרה • ויקרה מקורה כפי
מזכרה • ותגמולה מזולה • כפי מפעלה :

Sometimes the price of a dog is her offering.

The pleasures of the world, which is like the hire of a stubborn harlot were her delight.

Sometimes her dealings and gifts are consecrated to the Eternal—At one time she is carried upon the wings of the seraphs, of the God of Israel, to a place of repose, and tranquillity ; and at other times, the god of darkness inherits her.

God has established various departments, adapted for her punishment or reward.

If she remains in innocence and purity, she is introduced to the counsel of the saints, that stand before him. When she becomes refractory and departs from his precepts, she is reduced to nothing.

In the height of her folly and imperfection, a cruel angel is destined to reign over her, so that when she ascends the summit of the highest mountain, she is made to descend to the lowest, and most low habitation.

CHAP. XXX.

BUT why shall I betray my soul, and deliver her up into the hands of the cruel, who will have no mercy ?

בחינות עולם

פעם מחיר כלב • מערני עולמה עדנה •
 ועולמה נצחה • אתנן הקדשה הסוררת •
 ופעם סחרה ואתננה קודש לוי : פעם על
 כנפי שרפי שניא כה אלהי העברים • אל
 המנוחה ואל הנחלה תנשא : ופעם אשר
 יורישנה כמוש אלהי העודים • ואותו תירש :
 אתה יסדת בזבולך חדרים עלייב נכונים •
 מכוונים מוכנים לאידה ולכבודה : במשרה •
 תביאנה בסור קרושים • עומדים ממעל :
 בעויתה • תכלנה מלמעלה • הפקרתה
 עליה בכסלתה מלאך אכזרי • יצוה
 מושחיתים מחבלים • אשר בעלותה מרום
 הרים • לתהיתות יריצוה • ויאמר שמיטוה •
 וישמיטוה :

ל

ואיך אעשה בנפשי יאקר • להסנירה ביר

O God! thou that hast ordered this spirit, which is thine, to repose under my shadow, remain with me, and be carried in my arms, to sleep in my bosom, and become the spouse of my youth? shall I deal treacherously towards the love of my espousals? shall I forget my right hand, and, take away the right that she ought to enjoy, and send her to a place of reproach and contempt?

Behold! how good, and how pleasant it is, to enable her to mount to the highest heaven, and be there entertained, than to diminish and debase her glory, in a cavern of trouble, and confusion.

Surely it is more wise to cultivate the excellency of her desire, aspiring to the Most High, than to make her hated in my reins. It is better to relinquish her to thee, than to give her up to ignominy and shame.

CHAP. XXXI.

THOU, O God, beholdest the heart of man, and also the external appearance. The most subtle cannot deceive thee.

In the eyes of man, he may appear * strong and valiant, while he attends but to his body,

* In the translation of this, and the subsequent sentence, the translator has not indulged the smallest liberty with his author; but studiously attended to the hebrew, and therefore, lest the phrases should be misunderstood, he thinks proper to observe: that, by the expression, **STRONG** and **VALIANT**, bodily strength is not to be un-

אזורים לא יחוללו : ואם בירי הפקרת
רוחך • לשבת בצלי • להיות אצלי •
בורעי הנשא • ובהיקי תשכב • ותהי לי
לאשת נעורים : האבנור באהבת כלולות •
האשכח ימיני • להסירה מגבירה • לשלחה
לחרפות : הנה מה טוב ופה נעים • העלותי
יקרתה שמי השמים • לכלכלה שם •
מהשפילי כבודה לעמק עבור • להומוה
ולאברה : מה נכון השיבי מחמודיה •
קרואים אל על • משונים בכסלי שנזאים
ונזופים • טוב תתי אותה לך • מתתי
אותה לנידופים :

לא

אתה תראה ללב ולעינים • לא יונקרב
אונים : גבור בארץ • ועובר אדמתו •
חדל לקטר בשמי שם ושמן טוב להיושבי

and neglects to offer incense, or pour forth oil, to the praise of thy holy name.

The proud who were hurled to the abyss of hell, through poverty of $\S$ spirit, and for cruel bondage expelled the garden of Eden, are not able to elude thee.

The thoughts of the heart of man, whether directed to good, or tending to evil thou discernest.

Thou judgest his secret projects, as well as his actions—which are manifest.

The afflictions of those who serve thee, with all their heart, thou seest, though their integrity be not known to the world.

The falshood, and dissimulation of the scornful, and those that oppress and plunder the poor, however they may afflict themselves with fasting, and crying, thou knowest.

He that meditates fraud, and disguises his discourse thou curstest.

Thou dispensest not thy covenant of peace, to those whose hearts are not influenced by the movement of the lips.

He that delights in wickedness and violence, and yet makes many prayers thou hatest.

Thou searchest the vain counsels of man, and seest his broken projects.

derstood, but an ability to surmount the tendency of the passions—according to the idea given by the talmudists.

$\S$ The phraseology of this sentence, appears evidently founded on the sixth chapter of Levit. and the latter clause of the ninth verse; and alludes to the tyranny of the inferior part of man, over the more noble and spiritual.

בשמים : לא ירכיך רמי הקומה קרואי

שאל • מקוצר רוח • נגרשים מעדן

מעבודה קשה : אתה תבחן מחשבות בלב

איש • להרעולהטיב : תשפוטסתרי •

ומנגלהו לא תתעלם : ראה תראה בעוני

נלצים • עובדיך בלבותם • ואם יושר

לבבם לא יתפרסם : תכיר כזבי מתלוצץ

מרצץ עזוב דלים • ונתענה בצום ובכי :

תקלל מקלקל מחשבתו • מכלכל דבריו •

בל תשפות שלום • לשפתים נעות בלב

רהוק : תשנא מעול וחומץ • גם כי ירבה

תפלה : תבחן אנוש • מועצותיו רקות

The * divided hoof, and the impurity which dwells within, thou art acquainted with. Though the hands may be elevated to heaven, thou beholdest the snares which he spreadeth.

Defeat, O God, the object of their counsels that they may fail ! Envelope their path, so that they shall not return Turn back their heart, that they may not be delivered ; and take away their sight, so that they may never ascend.

CHAP. XXXII.

WHO shall first ascend the mountain of the Eternal, the place where are the concerns of the great King, the throne of his justice, where all his secrets are revealed, and brought to light.

Who shall boast that he belongs to the King of Israel, or go round § Mizpah, and arrive in the house of God.

He whose sentiments are pure, and free from vanity, who possesses a branch bearing the fruit of virtue, who rejoices in affliction, and loves

* The many biblical expressions selected by the author, render it necessary, in some instances, to pay a particular regard to the spirit and construction of the sentences. The present, when compared with that on which it is founded, recorded in the 11th chapter, and 7th verse of Levit. will fully explain what is intended.

§ The sense in which this word is here used, will not, of course, be understood in a geological point of view, but as referring to an exercise of the reflecting faculties.

בחינות עולם

נמרקות • דקות ושרופות • עשתונותיו
נשברות ופרוסות • פרוותיו פרוסות •
ומנבון פרושות • ובמותר פרוצות • ומצודותיו
פרושות • וכפיו פרושות השמים : דרכי
עצתם תגדור למען האבירים • ונתיבות
תשובתם תעז • תסיב לבותם אחרנית •
ולא יושע • עיני האנשים ההם תנקר לא
יעלו :

לב

מי יעלה לנו בתהילה אל הרי • מקום
אשר דבר המדך • ששם ישב כסאו
למשפט • ששם הסתרים גלויים • והכל
צפוי • מי משלנו את מלך ישראל • וסבב
המצפה • ועלה בית אל : טהור הרעיונים •
נקי התשוקות • אשכולות הכשרון על
עללות עלילותיו : שמח לנכח השאות

the orders of God—attributes the cause of his afflictions, to his actions, and worships God at all times, and under every circumstance.—He will enter into his house, and worship him in his palace.

With his hands, he shall pluck as much fruit of the tree of knowledge as he can enjoy ; and, at the same time, extend his arm to the tree of life ; with humility he will eat of it, and live for ever.

Therefore will I purify my reins, and the unpleasing plaster will I remove.

I will form discourses of instruction, and reproof, before the time of my departure, when I shall be deprived the opportunity of entertaining my heart.

CHAP. XXXIII.

O my heart ! my heart ! the law and man when in union, form a divine light upon earth.

The law is the flame that reflects from the celestial fire, emanating from the source of light. Man in his two parts formeth the lamp, in which the light is displayed.

The body resembleth the wick, and the soul the oil of a pure olive.—If they agree together, the whole edifice is in splendor.

בחינות עולם

ממריי מרודו • ומכלכל אמירי אמריו •
קושר על זמנו • עבר את אלהיו • בכל
סעפי סעיפיו : זה יבא אל ביתו • לשרתו
במחיצתו • לעבוד עבודתו : ידיו מפרי עין
הדעת • כפי אכלו לקטו • ושלח ידו • גם
אל עץ החיים • בלב נשבר ונכלם • ואכל
והי לעולם : גם אנכי אשגן כליותי • ואסיר
טיח תפל מטוחותי • ודברי תוכחות אהבר •
אני טרם אכלה לדבר על לבי :

לג

לבי לבי התורה והאדם • הבורם הוא נר
אלהים בארץ : התורה היא להב
בתפוד : משביב היושבי בשמים : והאדם
בשני חלקיו • אבוקה שואבת אורו : ניו
פתילה נפתלת • ונשמתו שמן וית וך :
בהשכמתם והצמדתם • יתמלא הבית כולו

The treasures of providence are uncovered to the eyes, and the high secrets of all commandments are communicated ;—through which he may glory and obtain immortality, and possess, what in time, is most precious, and what the soul most wishes for.

But when he declines to observe this glorious scripture of the law, he is, in the height of time, like an uninstructed man in a terrible desert—like the traveller uninformed of his way in a tempestuous night, lost in the storm, and violent rain ; without refuge or support in a dark and slippery path, persecuted by the angel of God. In what manner shall he save himself ?

Learn, then, that their union is the mercy of God, which he has granted to his creatures : but their disunion, the work of the hands of man. Learn also, that thy hand has done it, and placed thee in this condition.

CHAP. XXXIV.

O my heart ! call to memory thy Creator : he has put into thy hands, by way of trust, a dignified soul.

As a stranger upon earth, she retires into thy

בהינות עולם

אורה : יגלה לעיניך אוצרות ההנהגה
הכוללת : ונבע לך מצפוני המעשים •
אשר בחם תתפאר • בהשאר בקיום •
וממשלת מהנודות העתים • בכל אשר
תאחז נפשך : ובהעזב שמירת חמדת
כתב הרת • תשאר עם חזמן • כנודר יחיד •
במדבר נורא • ונתיבה מעוותת • בליל
חשך • ורוח סערה • תשם שומף • באין
משען ומשענה • יהיה דרכו חושך וחלקלקות •
ומלאך יי רודפו • ובכה יושע איפה : ודע
נא • וראה פי חבורם • חסד יי על ברואיו :
ופרודם • מעשה ידי אדם : הנה יריך
עשוק ויכוננך :

לר

לבי זכור בוראך • הפקיד בידך רוח
נדיבה : בנר בארץ • נאספת לביתך •

house. As a passenger she lays herself down in thy bosom, to pass the night there—and during the time she was placed in this prison—this house of obscurity, she lifts up her eyes to the place from whence she was drawn.

She reflects on the humility of her state, and the sublimity of those companions from whom she descended, who rest in the summit of heaven, and inhabit a place of holiness, while she is in mourning.

Have pity on her; speak to her words of comfort, for none but you can deliver her.

She is with you, like a sparrow in the hands of a wanton youth.

It beholdeth others, fluttering to the right hand and the left, and returning to their nests.

Through the wickedness of this wanton, that retains it, its heart is filled with sadness and grief.

If you will not lay hands on this depositum, honor her; sit in solitude, to serve and guard her.

Why will you perplex yourself with confused opinions, and embroil yourself in a multitude of concerns, to increase your troubles and afflictions; and consider not the affairs of your soul, of so great an extent, while the days of your years are too short, to attain thither.

If however you live two thousand years, what you seek for is remote; how much more

כאורה • בחקך נמתה ללון: ונודי היותה
במאסד בבית אפל • נושאת עיניה למרום •
אשר לוקחה בשם: מהשבתה משפלותה •
בנבהות רעותה • הנצבות בראש פינה •
במקום קדוש • והיא מתאבלת: המול
עליה • ודבר על לבה • כי אין וולתך לגאול:
והיא אתך • כמו הצפור הנלכדת • קשורה
בידי הפתי היונק: תביט המון צפרים •
עפות מימינה ומשמאלה • יעופפו בקניהם •
עם חולשת זה הצעיר • אשר יעצור בה •
ולבה בקרבה המסימס: ואם חפצת לבלתי
שלוח יד • כפקרון הלז • הכבד ושב בביתך
לעבדה ולשמרה: ולמה תתגרה • ברעת
כיבוכות • מבוכות חשבוניות רבים • להגדיל
תלאות מעשים • ועצבון ידים: ואתה
רואה • מלאכת בתי הנפש הזאת • ארוכה
ורחבה • וכי שנותינו קצרים מהשיג • ואלו
היינו אלף שנים פעמים • לדרוה המבוקש •

then, when the days of the years of your pilgrimage are so short, and filled with misery, and prevent a full attainment of knowledge.

CHAP. XXXV.

GIVE ear and listen with attention, and I will teach you what shall prove beneficial.

Consider, O my heart, that time creates folly, and causeth a multitude of pain. Abandon her, and be content with what thine eyes shall see, to take of it only that which is necessary to life.

With the most exquisite things of the earth, necessary to thy preservation learn temperance.

Yet for relief and contentment, take of the sweets of life with prudence. Beware of superfluity, and leave the excess for those who resemble the beasts of the field.

What hast thou to do with merchandize, which is subject to decay, and treasures that consume?

The bustle of the multitude is nothing but a continual dream, and the end thereof proves, that the body falls into death, before its time,

✱

בחינת עולם

ומה גם עתה • בהיות ימי שני חיי מגורינו •
מעט ורעים • ולא השיגו • מדבר קטן •
ועד דבר גדול :

לה

שמעוני אוני • אלמדכם להועיל • ראה
לבי • גם ראה • הזמן סכל •
חבור עצבים : הניחו • הסתפק ממראה
עיניך • כשער ההכרחי לעמידת חיי •
אשר לא יעבנו האדם וחי : קום בחר לך •
וקח מזמרת הארץ • מעט צרי לשמירת
בריאות : מעט רבש ללקיחת תענוג •
ואת היותר תהרים • והיה למאכל לבהמת
השדה • ולבני האדמה הדומים לה : ומה
לך לרכילות רקב • וסגולת עש בלה :
הכונס ושואנס חלום אחד הוא • פתרונו •
עלות הגויה בלא עתה • ורדת הרוח •

and the spirit is reduced to a level, with the beast.

O my heart! let this dream be for thy enemies, and the explication fall on thy adversaries.

This is the advice, and these the lessons I give, if thou wilt but hearken—if yet thou wilt attend, while thy branch is green and verdant, while there is no cloud to envelope thy sun, while thou possessest strength to flee to the host, and are nimble and swift as a roe-buck to attain preferment, and seek deliverance.

By the integrity of thy life, the sweetness of thy manners, and the purity of thy example, those that are dull may be aroused, and such as are given to perpetual slumbering be awakened.

Why layest thou down to sleep? Why art thou so indolent in delivering others? Whilst thou art but a shadow upon earth, and acquittest not thyself of the sin of laziness, and ignorance.

Arise, and seek after wisdom, that thou mayest be found, and delivered, before the evil days overtake thee.

When the gray hairs increase, infirmities arrive, and thou answerest with a weak and feeble voice, thy courage will sink into effeminacy; and the company of time, which has deceived, will make a mock at thee. Thy leaves will wither, and the opportunity of doing good will be past. There will be no more strength, to go out or come in. Thy lot will be the cup of trembling for thy past wickedness and misery. Thy beauty will be worn out, through the in-

בחינות עולם

כרוח הבהמה אחרי מות : לבי חלמא
 לשנאך • ופשריה לערך : לבי • זאת
 עצתי • אם תאבה שמוע • בעוד כפתך
 רעננה • ואין עננה • לככות שמושך •
 ואתה בחור וטוב • ואשר כח כך • לרוץ
 אל המערכה • קל כאחד הצבאים להשיג
 ולהציל : ורבים מיושיני שנת עולם •
 ותענוגות זמן • יקיצו לטוב ריחך • ואור
 ירחך : ואתה למה תשכב ותדרם • למה
 תתעצל • לנצל עדים כצל • ולהתנצל
 מעון העצלה והכסלה : קום קרא לתבונה
 ותבאנה • עד אשר לא יבואו ימי הרעה •
 עד אשר לא יצאו גרורים חלוצי שיבה ייחליפו
 כח גדול בענות חלושה • וימירו גבורה
 במורד לבב : והזמן אשר חברתו הסתה
 אותך • יתיצב מנגד כמצחק עליך : בנבול
 עליך • באבוד פעליך • בבלי נעליך •
 בעפר שעליך • וכיוצא דעליך • מכוס מעליך •

firmities of age, and time who has brought thee up, will then deny thee.

Having sold thy youth to thy enemies, no one will be sorrowful for thy sake, or of the evil that awaits thee. Thy sentiments will also change their objects, and acknowledge their error.

They will consider what they have destroyed, saying what have we done, to let pass the preceding days which were destined to serve us, in vain? They have been better than the present, to enable us to animate the soul and fortify it with courage.

Notwithstanding thou imaginest that the days of thy youth will endure as long as those of the heavens, and that there remaineth times to do good and evil, and by such means delightest thyself with offending God to day, and hopest to return to him, with penitence tomorrow, while it is to day in thy power to abandon these rebellious thoughts, and this perversity of action, it is a lie which thou alledgest.

For the days of thy life, upon earth, are nothing but vanity; and the more thou neglectest to do good, by continual delays, till the following day, the further thou removest thyself from perfection.

The oftener thou sayest I will reform, when I am at leisure, thou redoubtest thy folly; for

ובלות מעיליך • בכבוד עולך • וכזהש בך •
 אחרי היותה באמנה אתך : וסעפי סעפים
 אשר שגאך • בהתנכרם על געורי • לכברם
 לאויביהם • ואין רולה כהם על מהלתי •
 גם המה יהפך לבבם • יכירו אשר הרעו •
 ויביטו אשר דקרו • לאמר מה זאת עשינו •
 כי שלחנו הימים הראשונים מעברנו • והם
 היו טובים כאלה • לצאת ולבוא • ולעשות
 היל : וכי תחשוב אורך ימי בחרותיך •
 כימי השמים לרוב • וכי יש ערן עדין •
 להרע ולהטיב • ותאהב על זאת התקוה •
 להטוא היום ומחר תשוב • ויש אתך
 ממשלה • לעזוב גם היום • מרי שידך •
 ומעוות פעליך • שקר אתה דובר : כי
 הבל ימוך עלי ארץ • וכל אשר תתרשל על
 דטוב מעשותו • ברחותו למחרתו • תוסף
 סרה : וכל אשר תאכר • לכשאפנה
 אישנה • תשנה באולת • כי מי יודע

who can tell whether thou shalt behold the light of the morning sun, and be favored, on the morrow, with the means thou promisedst thyself.

Thou puttest thy trust upon a world, which appertaineth not to thee

Learn therefore, that the hope thou entertainest of profit, and salvation, will remain for ever deceitful, if, in this world, which lasts but for a night, thou dost not redeem thy soul.

CHAP. XXXVI.

O my heart! after having beheld thee with great earnestness and affection, endeavoring to reach the perfection of the soul, then have I beheld thee, laying down and slumbering in the lap of time, to take a nights repose in the arms of love.

To attain one, and at the same time, attach thyself to the other, is not within thy power.

Listen unto me, I beseech thee, and I will utter sound speech, and glorious methods, how thou mayest attain the object of thy wishes—To accomplish this, was the beginning and introduction of my discourse.

It affords cause for the greatest sorrow, that thou shouldest allow thyself to be imposed on, by the artifice of the serpent, that knows how to charm thee—whose deceitful tricks thou canst not but know, since thou wast in this world.

מחרתך • התשיגנו : ואם יותר • לנבל
כל מאונח • עד אור חבוקר • ונמצאת
מתאמץ ובוטח • על עולם שאינו שלך :
ראה תוחלת התועלת • והתשועה נכזבת •
לך לעולמים • אם אינך ממלט את נפשך
הלילה :

לו

אך אמנם • אחרי ראיתך לבי • עם
חוק התשוקה • והחשק לשלמיות
הנפשיים • הוזה שוכב בחיק הזמן • ללון
בין שדי אוהביו : גם אתה לאהוז בזה •
וגם כזה • לא תוכל : גשה נא אלי • ואורך
גדולות ובצורות • להשיג חפצך אלה : גם
הם תהלת אמרי • ופתח דברי • היות רע
וכר עלי המעשה הזה : להתפתות ללחש
הגהש המנהש • אשר ידעת עתתו • מיום

Be not disturbed, neither awake by the braying of the ass, whose ignorance thou hast experienced—neither venture thyself to lean upon them, with ardency, wishing for sweet days, thirsting for the waters of pleasure, as the animal troops of thy company, that fill the earth, causing a multitude of vessels laden with gold, and precious merchandize to sail on the mighty deep, and who put exactors of others rights, in many towns and provinces.

What advantage is there in a multitude of pleasures, which in reality are nothing but vanity, and subjects of error?

Moreover, whilst thou so ardently wishedst to obtain these riches, and honor, thou hadst no pity upon me; neither fearedst to give me, for my nourishment, the venom of laziness; the same thou gavest me for my drink, and with the bitterness of envy thou hast filled me.

CHAP. XXXVII.

COME hearken to my voice, and I will advise you. Increase your attention to study, and seek what is truly profitable.

בחינות עולם

חיותו : ולהתעורר מנעירת אתונך • אשר
בהנת סכלותה • להתהלך בהון על
משענתם • הומה לנעימי הימים • צמא למי
חמודתם : ככל הנון רעך • הממלאים
את הארץ : לקרא מלחים והובלים • מעמיקים
פזוּיקים תורן וחבלים • להריץ מאה ספינות
בים • נושאות זהב • וכל הון עתק : ולשים
נוגשים • ושרי מסים • על ששים כרכים
ביבשה : כי מה בצע • בהמון המודות
ושעשועים • הבל המה מעשה תעתועים :
אבל אחרי אשר למצוא חפץ • להשיג איל •
ולהוסיף עליו ותלוי ראש • לא חמלת תת
בברותי • ראש הרישול • אשר רויתני •
ומרורות קנאות • שככה השבעתני :

לז

לכה שמעיה בקולי איצחק • הפלג השקידה

Beware that whatever you possess, be with justice, and however all your trouble and endeavors may be considered vain, what you can with integrity possess, do not neglect.

Let neither the weakness of your thoughts, nor the laziness of your hands divert you from it.

Open your eyes, and consider, that despair and neglect have cast down, and destroyed more, than those that fell by divine appointment; the belief that the latter only operates, is the consolation of the simple and ignorant.

Have therefore, O my heart, a perfect confidence, on thy Creator, in all that thou undertakest, with diligence, and good advice. By these means, a man is loaded with benediction.

God sendeth his assistance on all his works, and in what he doeth he maketh him to prosper.

Do not, therefore, imagine, that without doing any thing you shall prosper; for the language of the sacred text is, that the Eternal will bless you in all that you perform.

Let not weakness or indolence deceive you, or impress a belief, that there are ordinances, connected with time, and that therefore diligence shall be vain, and your exertions not succeed.

This is the advice of those, whose hearts are perverse, and who understand not the dignity of the soul.

Give them an answer of wisdom, and cause them clearly to discern the darkness of their

על הלימוד • ועל בקשת התועלת : והזריז •
 על כל מה שתשלט על קנינו בצדק : יגם
 אחר גיעה • נסכלת • כל אשר הנפא
 ירך לעשות בכוהך • עשה : לא ימנע
 מנך חולש רעיון • ועצלות ידים : ופקח
 עיניך וראה • כי רבים הללי היאוש •
 ועצלות ידים • אשר הפיל • מחללי הגזירה
 החרוטה • אשר היא נחמת הפתאים :
 בטח לבי אחרי תכלית הבטחון בבוראיך •
 בעד החריצות • ותשעת העצה • כי גם
 יבורך גבר : וכי יברך אלהים את האדם •
 ישלח עזרו במעשהו • ואת כל אשר הוא
 עושה • יי מצליח : וכול אפילו יושב ובטל •
 תלמוד לומר • בכל אשר תעשה : ואל
 ישיאך הרפיון והעצלה • שיש לזמן גזרות
 רשומות • כל השתדלות עמהם שקר •
 כי זאת עצת נפתלי לבב • כל ידעו
 בנפשותם : השיב להם טוב טעם ודעת •

time, and make conspicuous, before them, all the paths of the world.

For they are in the midst of obscurity, ignorant of the accidents and changes which happen, and overtake them, like the blind man, who gropes, in the noon day, to find his way.

They are hurt with the blindness of simplicity, and ignorance ; they are weary in searching for the door of penitence, which stands open before them, and yet to them appears remote.

When they behold misery, and the consummation of destruction, they complain of their time; lift up their hands to God, to justify their destructive counsel.

We are innocent (say they) and what is to be done. God has destined it so. What more remaineth to be done, with power, courage, or wisdom, that we have not done.

The glory of a strong man in the day of misfortune is a lie, and the salvation of man is vain, in the day of anger.

His misfortunes, depart from the lips of the Most High.

It is in vain to study a prevention of that which must necessarily come to pass, and which is not in our power to prevent. The divine ordinance is true, while we, and all that we can do is full of lies.

להאיר להם • פני מצפוני מהשכי זכנם •
 ולסקל לעיניהם • נתיבות עולכם : והם
 נשארים באפלת המקרים • והתמורות
 המגיעות • כעור ימשש נגד השמש •
 מוכים בסגורי הפתיות • לואים למצוא
 פתחי התשובה • הכושפת נגד פניהם •
 והיא רחוקה • הרחק מאד • מאדם
 שכמותם : ועתה כאשר צר להם • וראותם
 תכלית הכלה והאבדן • יתרעמו מזוגנם •
 ואל עליונם ינופפו יד • לזכות עצתם
 הנבערה • לאמר נקיים אנהנו • מה
 לעשות • ואלהים גור : מה לעשות עוד
 בחיל ובכח • ובעצת שכל • ולא עשינו :
 אך שקר התהללות הגבור • ביום רעה •
 ושוא תשועת אדם • ביום עברה • מפי
 עליון תצא הרשת • אך לשקר שמרנו
 המעוֹתֵה הכרחי • ואין לאל ידינו לרחותו •
 הגזרה אמת • ואנהנו בדאים : זאת

Truly this is a poor and miserable sect, which merits no pity, so great is its ignorance. The thorns are in their side, the briars in their eyes, they perceive it not.*

CHAP. XXXVIII.

WHY shall man, that has a reasonable soul, which teaches him to aspire after things, that are beneficial, and guard against whatever annoys, feel disposed to complain.

Reason will afford him means and inventions, to adopt circumstances, that are profitable, and lead him to reject what would destroy him; so that when an adverse event happens, by which he would lose the produce of his exertion, he is enabled to overcome it.

He cannot, however, prosper, while he takes away that which is most noble of his being, and renders heavy the agility of his movements, through laziness, willingly corrupting the dictates of his judgment, and election, and wittingly

* The sentiments of the poet in this Chapter, are in unison with the sacred pages; and are perhaps, in no place so ably supported, or fully illustrated, as in the 30th chapter of Deuteronomy, and the 19th verse.—I call heaven and earth to record this day against you, that I have set before you life and death, blessing and cursing: therefore choose life that both thou and thy seed may live.

בחיות עולם

בודאי הכת העניה • שאין ראוי להמול
עליה • לרוב סבלותה • אחר שהצנינים
בצדיה • והשיכים בעיניה • ובל ידעה
מה :

לח

מה יתאנן אדם חי • מדבר בעל חיים •
להתקרב בהם למעילו • ולתת
משומר מזויקיו : ובעל שבל • להוסיף
בו עלילות ותהבולות • בתקן ורהיית
המועיל והמזיק מהם • על פנעים • כי
ידביקוהו בפועל ידיו • לבלתי ירצה •
במלאכתו • לתתה חרם : והיא לא
תצלה • אחרי אשר בכוונתו • גול סגולת
חיותו • להכביר בנטל עצלות • קלות
תנועתו : ואחרי אשר בדעתו • הפסיד
דעתו • וברצונו סכל את ידיו • לבעבור

guiding his hand to draw upon him, with both hands, all manner of evil.

Therefore my heart, leave not thy actions to time, without connecting order, arising from good counsel. Yet remember, that counsel without diligence is vanity, and will not produce the desired effect.

Wisdom and diligence united, are denominated by the prophet, the spirit of counsel and strength.

Behold, a spirit of indolence is like the wings of a pismire, and resembleth a flambeau, in the hand of a blind man, which instead of affording assistance, forms but an unprofitable load.

CHAP. XXXIX.

CONSIDER now, O man, since God has, by election, elevated thee above all creatures, when thou beholdest the heavens, that are higher than thee, or contempest the stars, which are so majestically grand, imagine not that thy will is under the control of their influence, as some ancients have determined.

†

בחינת עולם

הריח עליו • בשתי ידיו את הרעה : על
 כן לבי • לא תספיקך הנהת חמשים אל
 הזמן • מבלי תקון עצתך • ומוב העצה :
 גם היא הבל • בוולת עצם הוריות • על
 הוצאת הפועל : וחבור שניהם • בכתבי
 הנבואה נקרא • רוח עצה וגבורה : והנה
 שכל העצל • ככנפי הנמלה • וכאבוקה ביד
 העור : שניהם להוסיף מעמס לבעליהם •
 לא לשר • ולא להועיל :

לט

ורע נא וראה • כי כאשר אתה בן אדם •
 נתנך אלהים • עליון על כל מוצאות
 הבחירות : וכי תראה שמיך • נבהו ממך •
 ותביט כוכבים נשגבים • כי רמו : לא
 תרמה • ולא תחשוב • היות רצונך תחת
 משפטיהם • אשר נבלו ראשונים : לך

To thee alone, God has given the earth. In it they have no power ; neither the means of constraining it. On the absolute freedom of thy election, it dependeth to choose thy way, and adopt the path thou hast so well examined, in number, weight, and measure.

CHAP. XL.

CERTAINLY thou hast reserved for thyself, incomparable benedictions, in having thus reflected, and exactly weighed ; for God holds a register of all thy actions, and knoweth the number of them.

If thou reflectest and actest with insensibility, the fruit thereof will be according to chance, and not according to the advantage of thy election, and the result of deliberation.

What chance putteth in thy mouth that thou wilt utter, yet darest thou attach thyself to it !

Consider, that from the moment thou thus actest, thou renderest ashamed those that go in battle, and disqualifiest them to bring home their booty, or fill their treasury.

בחינות עולם

לבדך נתנה הארץ • אין להם בתוכה
ממשלה והכרח • בכל מה שיש לך
התלות גמור בבחירה : כי תבחר •
תקרב דרכים נערכים • ומסלולים שקולים
במספר • במשקל לכל :

ב

הלא אצלת לך ברכות • בחשבון
מחשבותיך • וטוב אונם • כי
למנשיך יש זכרון • ופן האלהים ירעת
ספורות : וכי תבצור • כרמי וממין •
ועלילותיך תעולל • כאיש נדהם • וכמו
שיזדמן • לא בבחירה • ולא בהשכל •
זאת אשר ישים המקרה בפין • אותו
תדבר • ובו תדבק : ראה הובשת היום •
את פני ההולכים בקרב • לשלול שלל •

The promptitude with which thou hast precipitated thyself, caused them to retire in confusion.

By chusing such things, thou hast chastised me,* and caused me to be ashamed, and thee confused. My destruction and corruption proceeded from thee and me.

Why then wilt thou imagine, that it is the order of heaven, to cause to wither this rose of Sharon

In the slumber of my laziness, I have dreamed a dream ; the interpretation of which belongeth not to God. It is against ourselves, that we must murmur, and not against the Eternal.

CHAP. XLI.

O my heart ! my heart ! seek after the wise, and aspire to taste their meats. Gather into one heap, the streams of their waters, and, like a standard, exalt their name. Listen to their most desirable words, and from the fountain of their secrets, draw the stream of instruction.

Let their benevolence provoke thee to emulate their perfections, and their anger appease thee to render them service.

* Lest some should imagine, that the introduction of the personal pronoun (ME) here used, is improper, the translator observes, that with a view to preserve the idiom

בחינות עולם

למלא חדרים • ופחו המהירות • ריכם
השיבנום : כי בוחר אתה במוענישי •
לבשתך וגם להרפתי : ובהריסי ומהריבי •
מכך וכמני יצאו : ומה אחשוב אז גזירת
עירין • על יבשת חבצלת השרון : כי
בתרדמת עצלותי • הלום הלמתי • ואין
לאלהים פתרוניה : עלינו תלונותינו • לא
עלי :

מא

לבי לבי לך אל חכמים • ותאו למטעמותם •
היה שביליהם כונס כנר • וכנס
תשא את שמותם : זאת עשה • עשה
רדי • מחמדיהם וסודותם : רצונם יבעסך •
לקנא בעצמתם • וכעסם ירצך • לעבור
עבודתם : קח נא ברבך • עלי קללתם :

Receive, I beseech thee, their blessing, and I will take upon myself their malediction, rejoicing under their correction, and reproof, as with all the treasures of the world.

For an issue of salvation flows from their fountain, and their common discourses, unfold the origin of truth.

And now, O my heart, thou shalt in the first place, believe that there is above all beings, one which is the cause of all causes, and the end of each:—immutable, and to whose perfections no limits can be assigned. The most extensive knowledge of an intelligent man, cannot comprehend the most minute part.

Thou shalt also believe, that he is not corporeal, nor his power like unto ours, either of such as are intermixed, or unmixed with matter.

He is one, not by unity of quantity; for to his nature, in whatever form it may be considered, multitude and division, are alike impossible.

No attributes of necessity, can to him, be adjoined; so as to form component parts of him.

He possesses a comprehensive knowledge of all particulars, and through the attributes of justice and mercy, which are essential to the character of a wise leader, he will recompence and chastise.

of the hebrew, he has intentionally introduced the concluding dialogue, between the soul and body: the former being, through the perverseness of the latter, prevented from attaining that extent of purity, which it is capable of enjoying.

|| The poet must be understood in this place, in a wo-

ושגמה לבי • כעל כל חון בנערותם : כי
תוצאות תשועה • יפוצו לך מנעינותם :
ועל שרשי האמת • יעמוד לבך • מנקלי
שיחותם : לבי • ראשית כל דרכיך •
תאמין • שיש על כל יש • מי שהוא
סבתו • וסוף כל הסבות • אחת אשר
לא תשתנה : הוא הנמצא • שאין גבול
לשלמותו : ולא תקיף על חלק מצער מנינו •
ידיעת כל בעלי שכל : ותאמין שאיננו
גוף • ולא כח מכהותינו • מתערב •
או בלתי מתערב : ושהוא אחד • לא
אהדות הכמה • אבל נמנע הרבוי והחלוקה
בו מכל צד : ושתארי החיוב מנועים ממנו •
נדרך שיהיו נוספים עליו • או חלקים
שונים מנינו : ושיש לו ידיעה בפרטינו :
לנבול ולהוכיח : במשפט ובחסר • שהם
שני חלקי הנהגת החכם : ושהוא הנצחי •

He is eternal, and never has ceased to be so; and to him alone is due worship and adoration.

All others have been created, and merit no worship.

In the scale of creation, there are different angels: some are more noble and sublime than others. These are holy from the beginning. They are not enveloped in darkness, or surrounded with obscurity, but are those whom God has determined to sustain the most exalted place, in the highest heavens.

They are the conservators and guardians of the most elevated and noble, whom they uphold.

Among them, there is an angel advocate, and protector, who holds a lower degree. Him the Creator has designated, to assist man, and convey the dictates of wisdom, from which immortality arises.

Human nature is, among all mutable beings, the most excellent; but that within, which is immortal, is more noble.

The seed of Israel, are companions of the Eternal, the flock of his pasture, the chosen

fold point of view: as a distinct character and a moralist. By thus viewing it, the construction of this phrase will be rendered clear. Reference to the case of Rebecca, and her son, who endeavored to deprive Esau of his blessing, will illustrate the passage. Jacob fearing the result of such an action, deprecated a curse and not a blessing, to whom Rebecca replied, I will take upon me the curse, only do as I have said. The same may also be further elucidated, from the case of a tutor and his

אשר לא סר מהיות : ושאליו לברו •
 יאתה העבודה והתפלה : ושכל כזה
 שזולתו • גברא ומחודש • ובלתי ראוי
 שיעבד : ושיש במציאות • מלאכי עליון •
 גבוה מעל גבוה • וקדושים המה מראשית
 דרכם • ודבר אין להם • עם ענן וערפל :
 הם המה • אשר יי קורא • לשבת אהריו
 ראשונה במלכות : ימשיכו הקיום לראשונה
 הגופות ונכבדיהם : ושיש מהם • מלאך
 מליץ • בשפל מדרגותם • שמהו בוראו •
 הונן שכלינו • תחת שמיי • המציאות •
 וההשלמה • וההשאר : ושהיצירה
 האנושית מבחר כל המשתנים בעצמם :
 אבל כל נצחי באישו • יותר נכבד ממנו :
 וכי זרע ישראל • עדת יי • צאן מרעיתו •

among men, and the treasure of creation. Therefore is the providence of God, more particular; and his attention to their actions, more minute.

Through the pity that he had for them, and the love which he bore towards their fathers, he caused them to inherit a holy law, which knows no change.

It was given by the prince of all pastors, the superior of all prophets that ever have existed.

Moreover, he caused them to inhabit a chosen land, the source of all true perfection, and the blessings of the earth.

They have been nurtured in certain sciences, and possessed purity of knowledge, for which reason they were denominated, the first people in wisdom and science.

But afterwards, the thickness of the cloud of transgression, separated between them, and the light of God.

The splendor of providence was obscured; and it lacked but little, that they were not wholly abandoned to all the troubles, accidents, and afflictions of life.

Their land has been desolated, and filled with shame! The knowledge they had of the divine law, and of the secrets of God, has been eclipsed! Their wisdom and sciences have failed, and their misery has increased.

disciple. The former, aware of the importance of his doctrine, may be led, through the ignorance of his pupil to an impetuosity of temper, to enforce his lessons, while his anger is directed to produce a good effect. In this light, the passage thus referred to, must be considered.

מבחר האנוש • וסגולת האדם : היתה
 מפני זה • ההנהגה והעיון במעשיהם •
 יותר חזקה ומיוחדת : ובחמלת יי עליהם •
 ואהבת אבותיהם • נתיחדו בתורתו
 הקדושה • אשר לא תשתנה : דת
 נתנה מאביר הרועים • אשר הוא •
 ארון כל הנביאים • אשר מעולם : עוד
 בארץ נבחרת • רחבת ידים • מקור כל
 שלכיות אמת • ומדומה : עוד בחכמות
 אמתיות • ומושכלות נקיות • בעבורם •
 יקרא להם בראשונה • עם נבון וחכם :
 ושאהרי זאת • בהבדיל מעבדה ענני
 עינותיהם • בין האור האלהי • ובינם •
 כמעט נדעך עליהם • קצת מבחירות
 ההשגחה • להעזב אל המקרים • הכרים
 המאוררים : והיתה ארצם לשמה ולחרפה •
 וחלשה בהם • ידיעות אמיתות התורה
 וסגוריה • והסתתרה חכמתם ובינתם :

The nations in whose land they sojourned, held them in derision, and despised their dispersion.

But the time, will come, when all their treasures, and grandeur will return to their first state ; when the kingdom of the house of David shall be re-established. Then wisdom will shoot up, and providence increase.

The sight of their hearts, even in the most mysterious places, of the secrets of the law, will be clear.

When God shall cause his people, who are in captivity, to return, our eyes shall behold it.

The accomplishment of all temporal good, will be the resurrection of Israel, with the same body and soul that were first united : by which will be made manifest, the works of God, which are terrible and great.

Now my heart, do I conclude, by recommending thee to believe those, that believed the last of our great teachers—the last in time, but the first in merit—the great doctor Rabbi Moses, son of the dignified Maimonides, to whom the wise men of Israel are not to be compared.

וידחק עליהם העונש • עד שמאסו • וישנאו
 פוריהם • בארצות הנזים • אשר נעתקו
 שם : ושאהרי כן • במה שיבא מהומן •
 תשובנה הסגולות החמודות • כלם • על
 עצמותם הקדומה : ישוב המלכות • ותצמח
 ההכמה • ותהזק ההשגחה • ויאורו עיני
 הלבבות • בחדרי הסתרים התוריים :
 בשוב יי את שבות עמו • ועינינו
 תחזינה : ותכלית כל הטובות הזמניות •
 חיות מתי ישראל בנויתם ונפשותם
 הראשונות • להראות בהם • את מעשה
 יי • כי נורא הוא : סוף דבר • תשמאל
 לבי או תימין • תאמין בכל מה שהאמין
 בו • אחרון הנאונים בזמן • ראשם
 בחשיבות : הרב המורה הגדול • רבינו
 משה בן חרב הגדול • רבינו מיימון
 זצ"ל • אשר אין עריך אליו • בכל חכמי
 ישראל • אחר חתימת התלמוד • בזאת

since the accomplishment of the Talmud, containing the treasures of the law.

By so believing, shall I rely on thee, that in the secrets of wisdom, and the law, thou wilt fear God.

CONCLUDING REMARKS.

THE work is now, under every disadvantage mentioned in the preface, brought to a conclusion; and the translator hopes, to the satisfaction of his readers in general.

Every author has his peculiar sentiments, on which he forms correspondent actions, and ideas. The author, whose work, is now translated, most unquestionably had his peculiar sentiments. What they were, and the tendency they took, may be gathered by every attentive reader. That such peculiarities may be traced to their original, is the object of this note; for in whatever point of view, any thing apparently dark or intricate may be understood, the translator has no share in it, except the fulfilment of his duty as a translator. He cannot however, for a moment, imagine that his author can be understood in any other light, than a teacher of pure morals, an expounder of holy writ, and a commentator on moral philosophy. Writing therefore, for the benefit and instruction of mankind, in general, it is hoped, that the work will prove as interesting as was

בחינוח שלם

אני בוטח • אשר בכל חדרי החכמה
והתורה • את יי אלהיך תירא :

ובכאן השלים דבריו המסולאים •
עליון המשוררים • תפוחי זהב
במשכיות כסף • ואין ערך להם •
ברוך רחמנא :

CONCLUDING REMARKS.

anticipated, and as beneficial as was intended.

To those who have either inattentively, or partially read the work, some things will consequently appear dark, ambiguous and confused. But whatever particular part may, in the eyes of some, wear this appearance, will assume a different aspect, if the whole is carefully perused ; or only those very passages, viewed in their connection and dependance with other parts. What Solomon saith, in the 12th chap. and 13th ver. of Ecclesiastes, namely—" Let us hear the conclusion of the whole matter," the translator begs may be regarded, with respect to this work : for thus only can its merits be duly appreciated, and the importance of its doctrines, fully impressed on the mind.

With a mind thus candidly disposed, the translator entertains a confident hope, that what he alluded to in the preface—the benefit of his readers—will be fully accomplished. For as the work is drawn from the sacred pages, the source of unpolluted truth, the stream it forms, cannot but be pure ; and under this firm conviction, he leaves the event, the final issue, to that " God who shall bring every work into judgment, with every secret thing, whether it be good, or whether it be evil." Eccle. ch. 12, ver. 14.

THE END.